

ΠΑΡΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

186788
(B13071)

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Κ' ἐγὼ λίγα τραγουδάκια
Θεὸν νὰ ψάλλω ποιεμένα
Κι' ἄς πεθάνουν ἕνα ἕνα
Μὲ τοῦ χρόνου τὴ βοήθην
Σ. Ν. Βασιλεῖ ἀδελφ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α112.Φ8.0030

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
1872

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΔΟΝ.

Όταν, Πατέρα μου, μικρός έμπρός στο λειψανό σου
Με τ' άλλα μαυροσκέπαστα αδέλφια μου έγελοῦσα,
Και τὸ ψυχρὸ δὲν ἔβρεξα με δάκρυα μέτωπό σου,
Συγχώραμε, Πατέρα μου, τὴ συμφορὰ ἀγνοῦσα!

Τὸ σάβανό σου ἀδάκρυτα, πατέρα μου, ἂν κυττοῦσα
Και «ξύπνησε» ἂν σοῦ ἐφώναζα εἰς τὸ προσκέφαλό σου,
Τ' ἀστροπελέκι ποῦ πέφτε 'ς τὴ σκέπη μου ἀγνοῦσα
Και συμφορὰ δὲν ἤξερα πῶς εἶναι ὁ θάνατός σου.

Ἄν μάρμαρο 'ς τὸν τάφο σου δὲν σήκωσα κανένα
Χρεία δὲν τῶχει ἀστόλιστη ἂν φαίνεται ἡ ἀρετὴ σου·
Τὰ Φύλλ' αὐτὰ 'ς τὸν τάφο σου δέξου τὰ Μα ρ α μ μ ἔ ν α
Ποῦ 'σ τὰ σκορπάει με δάκρυα και σέβας τὸ παιδί σου.

*Εγγραφον ἐν Ζακύνθῳ τῆ 3 Ἰουλίου 1877.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑΠΑΚΟΠΟΥΔΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΝΥΚΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑΦΟΙ.

I

Μέσα 'στο κοιμητήριο πώς ήλθα; τί γυρεύω;
Τί θέλει από τὰ μνήματα κι' από τούς πεθαμμένους
'Ο ζωντανός που δλόλαμπρο πανόραμα έχει εμπρός του,
Κ' ή φύσις του χαμογελά με τὰ ώραϊά της κάλλη;
Πώς ήλθα, πώς εὔρεθηκα ἐδῶ γονατισμένος
'Στήν κρυερή ταφόπετρα που 'λίγη κρύβει στάχτη;

II

Χτυπεῖνε τὰ μεσάνυχτα, τὸ γυπαρίσσι σιέεται
Και παίζει με τούς κλώνους του ή ελαφρόφτερη αὔρα.
'Η νύχτα μ' ήουχα φτερά σκεπάζει τὸν αἰθέρα
Και τ' ἄστρα λιανοτρέμουνε ἀνάερα κρεμασμένα.
Τῆς νύχτας ή βασίλισσα τὸ φῶς της κάτω ἀπλώνει,
Κ' εὐσπλοχικὰ φωτίζονται τὰ μάρμαρα κ' οἱ τάφοι.
Κεριά οβυσμένα φαίνονται, οβυστὰ λιθανιστήρια
Και σκόρπια έχει κόλυβα κάθε σταυρός και μνήμα.
'Ανθεια σπαρμένα κείτουνται δακρύβρεχτα 'στο γῶμα

Καὶ ἐπὶ τὸν κρῖνον κ' ήουχο μοσχοβολεῖν ἀγέρι.
Δημιόβριον κ' ἐπὶ τὴν κλωνοφόρητην και τὴν δροσοῦλα ρίχνει
Μοῦσεον, δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα της κρυφὰ κρυφὰ σὺς τάφους

Κι' από μακρὰ τὸ μυστικὸ κελαδησμά του ἀφίνει
Τὸ νυχτοπούλι γιὰ στερνὸ παρηγοριᾶς τραγοῦδι.

III

Πὺς ἦλθα, πὺς εὐρέθηκα ἐδῶ γονατισμένος
Σ' τὸ κρυερὸ τοῦ τάφου σου, ὦ Αἰμιλία μου χῶμα ;
Τί θέλει ἀπὸ τὸ μνήμα σου, ὠραία μου Αἰμιλία,
Ἡ ὀρφανεμένη μου ψυχῇ, ὁποῦ συχνάζει τόσο ;
Γιατί μαγεύει ὁ τάφος σου, τὸ σκοτισμένο νοῦ μου,
Κ' ἡ τριχυμιά τοῦ στήθους μου ἐμπρὸς εἰς τὸ σταυρὸ σου
Ὡσὰν ἀνέμου φύσημα συντρίβεται καὶ παύει ;
Γιατί κρυφῇ οὐράνια νὰ χύνη μελωδία
Ἡ κρυερῇ τοῦ τάφου σου ἔς τὴν ἀκοή μου πέτρα ;
Ἐλπίδες τόσαις, ὄνειρα, γιατί νὰ δίνουν τόσα,
Τὰ ἐνταφιά σου χῶματα, τοῦ μνηματός σου ὁ πάγος ;
Ἄ ! τάφε ! δὲν σ' ἐνόησα μηδὲ νὰ σ' ἐνοήσω
Ἄφ' τῆς ζωῆς ἐπιθυμῶ ἐδῶ τὸ μονοπάτι.
Εἶσαι μυστήριον ὡς ὁ Θεός, μυστήριον ἄν Ἐκεῖνος,
Γι' αὐτὸ, τάφε, σ' ἐπίστευσα, καὶ θεὸς νὰ σὲ πιστεύω.
Μυστήριον, ναί, μυστήριον, ἄν τὸ Θεὸς, μεγάλο,
Ἄφου ἡ ἐρμιά κ' ἡ σκοτεινιά τῆς γῆς, ὁποῦ μᾶς τρώγει,
Μὲ μελωδία οὐράνια τοὺς πόνους μας γλυκαίνει.
Ἄφου τὸ νοῦ, τὴν ὄρασι, ὦ τάφε ! μοῦ μαγεύεις
Κ' ἡ τριχυμιά τοῦ στήθους μου ἔς τὴν τριχυμιά σου παύει,
Μυστήριον ἀφου τὰ χεῖλη μας μὲ τὰ δικὰ σου χεῖλη
Μιά μυστικὴ ἀνεξήγητη ἀγάπη μᾶς τὰ ἐνώνει,
Καὶ σ' ἀγκαλιάζουμε γλυκὰ, ἄν τὸ παιδί τῆς μάνας,
Ἐάν ἀδελφός τὸν ἀδελφὸ, καὶ ἄν τὸ φίλον ὁ φίλος.

IV

ὦ ! πονεμένη κι' ἅγια τοῦ Ζαλοκώστα λύρα,
Μεγάλῃ ἀλήθειᾳ ἔγραψες, μεγάλῃ ἀλήθειᾳ εἶπες.

« Ὅλα φαντάσματα ἔς τὴ γῆ, ἓνα καὶ μόνο μένει,
Ἐνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἢ ἀλήθεια ».
Καὶ ποιός, καὶ ποιός τὸ πίστευε, παρηγοριά μου μόνη,
Πὺς τὸ κεφάλι ἐκλινες γιὰ πάντα καὶ γιὰ πάντα ;
Ποιός πίστευε τὰ βλέφαρα πὺς δὲν θ' ἀνοιξῆς πάλι
Καὶ ἂ κοράλια χεῖλη σου, πὺς πλεῖά δὲν θὰ γελάσουν ;
Ποιός νὰ τὸ πίστευε ποτὲ, τὸ φόρεμα τοῦ γάμου
Πὺς θὰ ἐντυθῆς γιὰ σάββανον, ὦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
Στερνὴ καὶ μόνῃ ἐλπίδα μου, ὠραία μου Αἰμιλία ;
Πὺς θὰ φιλῶ τὴν πλάκα σου, τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα,
Κι' ἀπάνω νεκρολούλουδα μὲ δάκρυα πὺς θὰ σπέρνω,
Καὶ ποιός ἂν μοῦ τὸ ἔλεγε, μ' αὐτὸν δὲν θὰ γελοῦσα ;
Ἄλλ' ἄχ ! πικρὴ, πικρότατη, ὁ θάνατός σου ἀλήθεια !
Τὴν τόση σου τὴν ὠμορφιά τὴν ἔφαγε τὸ χῶμα
Κ' ἐσβύστηκε ἔς τὴ σκοτεινιά γιὰ πάντα ἡ ματιὰ σου,
Ποῦ τ' ἄστρα τὴν ἐζήλευαν κ' ἐκλέφτανε τὸ φῶς τῆς.
Ἐνα σταυρὸ, δύο κόκκαλα καὶ μία φούχτα χῶμα,
Χαρὰ τῆς πρώτης μου ζωῆς, ἀντὶ γιὰ σὲ ἔχω τώρα
Καὶ δάκρυα καὶ στεναγμούς, αἰώνια συντροφιά μου,
Καὶ μόνῃ μου παρηγοριᾶ τὸν ὀρφανὸ σου τάφο.
Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος, μιὰ στιγμή ὁ ἄνθρωπος γελαίει,
Τὴν ἄλλη κλαίει καὶ πονεῖ καὶ βαρυαναστενάζει.
Τὸ βράδυ ἀστράφει στὸ χορὸ πηδαίει μὲ τὸ τραγοῦδι,
Καὶ τὴν αὐγούλα εἰ φίλοι τοῦ νεκρὸν τὸν ἀκλουθοῦνε.

V

Καὶ νὰ στενάζω ἀπεκάμα, ἀπεκάμα νὰ κλαίω
Γιὰ τὰ γλυκὰ μου ὄνειρα, ὅπου μοῦ ἔπρη ὁ χάρος.
Δύο καὶ τρεῖς δὲν ἀνοίξε γιὰ μένα ἢ μοῖρα τάφους,
Μηδ' ἓνα σῶμα δυὸ καὶ τριὰ μοῦ ἔφαγε τὸ χῶμα.
Τὰ πωῖτά μου χαμόγελα τὰ ἔζηλεψε ἡ ὀρφάνεια,
Καὶ τὴν αὐγὴ τῆς νεότητος μου, φαρμάκωσαν οἱ πόνου.
Ἐβασα πόνους ἁγίους εἰς τῆς καρδιάς τὰ βᾶθη
Καὶ ἔς τὴν ἐρμιά καὶ σκοτεινιά τῆς ὀρφανεῖας μου μόνος

Ἐσφόγγιζα τὰ δάκρυα, νὰ μὴ γελάσῃ ὁ κόσμος;
 Γιατὶ γελοῦν τὰ δάκρυα ὅσοι δὲν ἔχουν πόνους !!
 Ἀπέκαμα τὴν ἀρετὴ νὰ βλέπω πεινασμένη,
 Κ' ἐλεημοσύνη νὰ ζητῆ εἰς τῆς Κακίας τὴ θύρα,
 Νὰ βλέπω τόσα ὄρφανὰ γιὰ τὸ ψωμί νὰ κλαῖνε,
 Καὶ ἄλλοι τὰ πλούτη νὰ πετοῦν γιὰ πρόσκαιρα στολίδια.
 Ἀπέκαμα χριστιανικὰ νὰ βλέπω ἀκόμη χέρια
 Τῆς Τυραννίας τὴν ἄλυσσο ἔς τὸν τύρανο νὰ δίνουν,
 Καὶ τὴ γλαμίδα τῆς Τουρκίας νὰ προσκυνᾷ ἡ Εὐρώπη,
 Καὶ τὴ φιλία τῆς νάχουνε οἱ θρόνοι γιὰ τιμὴ τους.
 Ἀπέκαμα κάτου ἔς τὴ γῆ νὰ βλέπω ἀκόμη θρόνους,
 Καὶ ἄν σκουλίγια ἐντάφια ἔς αὐτοὺς νὰ τριγυρίζουν
 Ἄνθρωποι ἀκόμα ἐλεύθεροι γιὰ μιὰ τιμὴ καὶ δόξα,
 Ὅπου δὲν ἔχει ὄνομα καὶ ὅπου ὁ καιρὸς τὴ θάφτει.

VI

Ἐνας μεγάλος στεναγμὸς εἶν' ἡ ζωὴ ἐδῶ κάτου
 Καὶ μόνη μας κληρονομία τὸ ἀφεύγατο τὸ μνήμα,
 Μᾶς ἐσκεπάζει ἡ λησμονιά, βαθεῖα μᾶς θάφτει ὁ χρόνος,
 Καὶ τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα ταῖς τόσαις μας ἐλπίδες
 Σὲ λίγη στάχτη τοῦ ἀνεμοῦ τὸ φύσημα μᾶς παίρνει.
 Ἐνα δὲν θάφτει ὁ καιρὸς, κί ἡ λησμονιά δὲν παίρνει
 Ἐνα δὲν παίρνει ὁ ἀνεμος ἄν στάχτη νὰ σκορπίσῃ
 Ἐάν τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα, ταῖς τόσαις μας ἐλπίδες,
 Τὴν ἀρετὴ, ἀδελφια μου, τὴν ἀρετὴ μονάχα,
 Γιατὶ τὴν σέβεται ὁ ἀνεμος, ἡ λησμονιά κί ὁ χρόνος
 Ἐάν τὴν ἰδοῦν ὀλόλαμπρη ἔς τὸ μνήμά μας ἐπάνω.
 Κί ὅταν σ' τοὺς τάφους ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι καθισμένη,
 Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς νεκροὺς, ἀλλοίμονον ἔς τοὺς τάφους
 Ἡ νίκη εἶν' εἰς τὰ χῶματα ἡ νίκη εἶν' τοῦ θανάτου.

Ἰούλιος 1877.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΝΑΣΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΩ:

I

Ψῆλὰ ἔς τὴν κόρφη τοῦ βουνοῦ ἐσμίγαν κάθε βράδυ
 Ὁ νεῖος ὁ Νάσος κ' ἡ Χρυσή, ἡ μαυρομμάτα κόρη,
 Καὶ μὲς τῆς νύχτας τὴ σιωπῇ, τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
 Ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἐφίλουνε, κί ὁ ἄλλος τὸν ἄλλο ἐθώρει.

Ἦταν ὁ Νάσος τῆς βοσκῆς κ' ἐκεῖνη βοσκοπούλα,
 Κί εἶχανε στοίχημα φιλιὸ τὸ ποιὸς θὰ πρωτοφθάσει.
 Πολλαῖς φοραῖς μὲ τὰ φιλιὰ τοὺς ἔπλάκωνε κ' ἡ αὐγούλα
 Καὶ μάθαινε ποιὸς ἀφ' τοὺς δυὸ τὸ στοίχημα εἶχε χάσει.

«Νάσο μου», τῶλεγε ἡ Χρυσή μὲ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα;
 Στὴν ἀγκαλιά μου, Νάσο μου, νὰ σὲ κοιμήσω, πέσε.
 Δός μου, νὰ ἰδῶ ἔς τὰ μάτια σου κ' ἐγὼ τὸ οὐράνιο χρῶμα,
 Κί ἀφ' τὸ λαιμό μου, Νάσο μου, γλυκὰ τὰ χέρια δέσε.

Καὶ ὁ Νάσος τὴν καμάρωνε καὶ τὴν συχνοφιλοῦσε,
 Κί ἔχουσαν φῶς τὰ μάτια τοῦ, καὶ τὰ φιλιὰ του φῶς.
 Τόσο ἔπου ἀστρά ἐξεχανε, φεγγάρι ἀλησμονοῦσε,
 Ἡ ἀγαπημένη Χρῦσω του ἔς τὰ ὠραῖά του μάτια ἐμπρός.

Μὰ μία νυχτιά' ποῦ ἐστέκουνταν, ἀφ' ταῖς πολλαῖς, γυρμένοσ
 Ὁ ἓνας ἔς τοῦ ἄλλου τὴ γλυκιὰ τὴν ἀγκαλιὰ ἄν κρῖνοι,
 Καὶ τὰ φιλιὰ ὠνειρεύοντο κι' οἱ δύο κοιμισμένοι,
 Ὁ Νάσος ἄν ἐξύπνησε, ἐξύπνησε κ' ἐκείνη.

Καὶ τοῦπε μὲ παράπονο, 'ποῦ οὐράνια κρύβει χάρι,
 Πῶς ἔς τ' ὄνειρό της ἔβλεπε τὰ πρῶτά του φιλιὰ.
 Μὰ ἄν εἶδε κατάμαυρο ἐμπρός της τὸ φεγγάρι,
 Ἄπό' τρομάρα ἔπεσε ἔς τὴν ἀγκαλιὰ του ἡ νειά.

Καὶ λέγει, «Νάσο, σύγνεφο κανένα δὲν σκεπάζει
 Τὸ φεγγαράκι τὸ γλωμό, καὶ ὅμως πυκνὸ σκοτάδι
 Ἄπόψε μὲς τὸ ἄσπεσε Νάσο μου, δὲν σὲ σκιάζει
 Μὴν τοῦ θανάτου μας αὐτὸ εἶναι πικρὸ σημάδι.»

—Σώπα, Χρυσή μου, σώπασε· δὲν εἶν' κακὸ σημάδι,
 Ἄτιγο ἀπὸ ἄτιγο, κύτταξε, πῶς φεύγει τὸ σκοτάδι.

· · · · ·
 · · · · ·

II

Ἦς τὸ μὴν' ἀπάνου μιὰ νυχτιὰ ἀφ' ταῖς πολλαῖς, 'ποῦ ἦ
 [Χρυσή]

Τὸ Νάσο τῆς μὲ δάκρυα θλιμμένη ἔκαρτεροῦσε,
 Ἄν εἶδε νὰ μὴν ἔρχεται ἔς τὴν ἀγκαλιὰ της πίσω
 Ἦς ταῖς ράχαις καί ἔς ταῖς λαγκαδιαῖς ἡ δόλια τὸν ζητοῦσε

Καὶ ἔλεγε,

—Ράχαις, λαγκαδία μου, βούνα' ποῦ ξέριτε τὸν καῦμό μου
 Γιά πὲς τε μου μὴν εἶδετε τὸν ἀγαπητικὸ μου
 Ἐδῶθε μὴν ἐδιάβηκε; μὴν ἦταν πικραμμένος
 Κοράκια μου, 'ποῦ τρέχετε μὴν εἶν' ἀποθαμμένος;

Κ' ἡ λαγκαδιὰς ἔξανάλεγαν «τὸν ἀγαπητικὸ μου»,
 Καὶ πάλι τῆς ἔξανάλεγαν «τὸν ἀγαπητικὸ μου»,
 Καὶ τὰ κοράκια σκούζοντας ἐφεύγαν πεινασμένα
 Μὲ τὰ πλατεῖά τους τὰ φτερὰ γοργὰ κι' ἀπελπισμένα!

—Χαμόκλαδα, λουλούδια μου 'ποῦ τόσο μ' ἀγαπήστε
 Ἄν ἴσως τὸν ζηλεύετε καὶ δὲ μοῦ λέτε ποῦ,
 Ποῦ τρέχει ὁ νεῖος, ὁ Νάσος μου, ποτὲ νὰ μὴ δροσίστε
 Νὰ κάμη ὁ Θεὸς τὰ φύλλα σας μὲ δρόσο τ' οὐρανοῦ.—

Καὶ τὰ χαμόκλαδα ἔσεισαν τὰ φύλλα τὰ δροσιά
 Καὶ τὰ διακμάντια ἐσκόρπαγαν τῇ αὐγερινῆς δροσιάς
 Καὶ τὰ φτωχὰ τὰ λούλουδα ὄλα εὐωδιὰ γιομάτα
 Ἄσφράφιαν μὲ ταῖς σάλαις τους ἄν τῇ ὀφθαλμοῦς
 [τῆς νειᾶς.]

Κι' ἀπελπισμένη ἡ δύστυχη ἀπὸ τὴ συμφορὰ της
 Ἐρώταγε μὲ δάκρυα ὅ,τι ἔβλεπε ἐμπροστί της,
 Καὶ ὄλα βουθὰ τὴν ἀφιναν κλαυμένη νὰ διαβαίνη
 Ὅσο 'ποῦ ἡ δόλια ἀπόστασε νὰ κλαίη καὶ νὰ παγαίνη.

Μὰ ἓνα πουλί, καλὸ πουλί, μαῦρο χελιδονάκι
 Ὅποῦ τὴν ἐλυκῆθηκε ἄν νᾶταν ἀδελφή του,
 Μέσ' ὅπο τὰ πολὺδενδρα καὶ ἀφ' τὸ γλωρὸ κλαδάκι
 Τῆς ἔλεγε χαρούμενο μὲ τὴ γλυκερὰ φωνή του.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΕΡΙΘΩ Νάσος ὁ πιστὸς ἐξώπτη τὸ σπαθὶ του
 Δὲν ἐκρέμασε ποτὲ τὸν ἄμῳ του μηλιόνι,
 Μὴν εἶδε νὰ μὴν ἐδιάβηκε καὶ ἔς τὸ φηλὸ κορμί του
 Ἄνεμιζε ἡ φλοκάτα του καὶ φουσταγέλλα χιόνι.—

— Μαῦρο πουλί, καλό πουλί, γλυκό μου χειλιδόνε,
 Ὅπου τὸν εἶδες νὰ διαβῆ ζωσμένον τὸ σπαθί του,
 Ποῦ πάει, ξέρεις νὰ μοῦ πῆς, καὶ φουστανέλλα χιόνε
 Ἐφόρεσε, κι' ἀνέμιζε φλοκάτα 'ς τὸ χορμί του; —

— Ἀρματωλοῦ εἶχε φορεσιά, 'ς τὸ πλάι του γῆαταγάνε,
 Κλέφτεν τζαπράζια 'ς τὰ πλατεῖα τὰ σῆθη του ἐβρον-
 (τούσαν,

Κ' ἓνα τραγοῦδι ἔλεγε, πῶς πάει νὰ πεθάνη
 Ἐπὶ τὴν Κρήτη μὲ τ' ἀδέλφια του, ποῦ τὸν ἐκαρτερούσαν.

Ἐμάτια ἀητοῦ τὰ ἔματα του λὲς κ' ἦτανε, Χρυσή μου,
 Καὶ λειονταριοῦ περπατησιὰ ἢ ὠραία περπατησιὰ του.
 Ἐτραγοῦδαγε ὅπως τραγουδῶ κ' ἐγὼ τὴν ἀνοιξί μου,
 Κ' ἢ λεθεντιὰ τοῦ ἐστόλιζε τὴν κάθε χαμωσιὰ του . . .

Μὰ πρὶν τελειώσει τὸ πουλί τὰ λόγια, πρὶν τελειώσει,
 ἘΧρῦσω τὸ ἐχαίρετισε μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ της,
 Καὶ δυὸ [πιστόλια ἐχύθηκε 'ς τὴ μέση της νὰ ζώσῃ
 Ἐχόρη, ποῦ ἐφοβότανε τ' ἀρνὶ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ της.

Δάση, λαγκάδια καὶ βουνὰ τὴν εἶδαν καὶ ἔσχαρτήσαν
 Μὲ φουστανέλλα κλέφτικη 'ς τὴν Κρήτη νὰ παγαίνῃ.
 Καὶ τοῦ πελάου τὰ κύματα κι' αὐτὰ τὴ φοβηθήσαν,
 Κ' ἐσμίγαν κ' ἐρωτώντουσαν γιὰ τὴν ἀρματωμένη.

III

Μὲς τοῦ πολέμου τὴ φωτιὰ εἶδε τὸ Νάσο ἢ Χρῦσω
 Μὲ στήθεια κατακόκκινα νὰ πέφτῃ νὰ πεθαίνῃ,
 Καὶ 'ς τὴ στερνή του τὴν πνοὴ ὠρκίστη, ὄχι κλαυμένη,
 «Νὰ μὴ με λυώσῃ ἢ μαύρῃ γῆ μενάχονε ἂν σ' ἀφήσω».

Κ' ἐχύθηκε μὲς τὴ φωτιὰ ἄν λύκος 'ς τὸ κοπάδι,
 Ἐάν ἀστραπὴ στὰ σύγνεφα ποῦ τρέχει καὶ διαβαίνει.
 Τὰ χέρια της ἀνοίξανε γιὰ τὴν Τουρκιὰ τὸν ἄδη . . .
 Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο της δαφνοῦλα εἶν' φυτρωμένη.

ΔΕΝ ΕΚΟΙΜΑΤΟ.

Μὲς τῶν ἀνθῶν ταῖς εὐωδιαῖς, μὲς τ' Ἀπριλιοῦ τὰ ρόδα
 Γλυκὰ ἐλαφροκοιμώτανε μιὰ νεῖα γαλανομμάτα.
 Σιμά της ἔτρεχαν νερὰ καθάρια καὶ δροσάτα,
 Καὶ γύρω της φιλιόντανε κατάσπρες πεταλοῦδες.
 Γλυκεῖα ἦτον ὠρα χαραυγῆς, τοῦ ὕπνου της ἢ ὠρα,
 Ποῦ ἢ αὔρα ἢ νυχτογέννητη τὴν ἐγλυκοφιλοῦσε,
 Κ' ἔπαιζε μὲ τὰ ὀλόχρυσα ὠραῖά της μαλλιὰ.
 Μὰ ἄν εἶδε μὲ πόνο της πῶς δὲν τὴν ἐξυπνοῦσε
 Τὸ ἐλαφρὸ της φύσημα τὴν κοιμισμένη νεῖα,
 Στὰ κρίνα, στὰ τριαντάφυλλα ἐπῆγε δακρυσμένη
 Κι' ἄρχισε μὲ παράπονο νὰ κλαίγεται 'ς αὐτὰ.

Γιὰ πέσε μου, τριαντάφυλλα, Δαφνοῦλα χλωροπράσινη,
 Καὶ σεῖς, ἄσπροι μου κρίνοι, Ποῦ ἰσικιάδα τῆς χαρίζεις,
 Μ' ἐμένα μὴν ἐμάλωσε Κι' ὅπου μὲ τ' ἀηδονάκια σου
 Ἐγάπη σας ἐκείνη . . . Γλυκὰ τὴν ἐκοιμίζεις,
 Ὅπου δὲν ἐξυπνᾷ ; Γιὰ πές μου, τί ἔχει ἢ νεῖα ;

Γιὰ πέσε μου, λουλούδια μου, Μ' ἐμένανε, δαφνοῦλά μου,
 Ἐπὸς ξέρεις τὰ κρυφὰ της, Μὴν εἶναι κακιωμένη,
 Μ' ἐμένα μὴν ἐμάλωσε Μηνήπως ἀπ' τὰ χεῖλη μου
 Ἐστὶ μὲ πᾶ μαλλιὰ της Τὴν εἶδε φιλημένη
 Παίζω ἢ φτωγῇ συχνά ; Ὅ νεῖος, ὅπου ἀγαπᾷ ;

ΜΑΡΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Ἄν ἴσως, ᾧ δαφνοῦλά μου,
Δὲν θέλει τὰ φιλιὰ μου,
ὦ! πές μου το, πολύανθη,
Κι' ἀντίς γιὰ τὰ ἐδικά μου
Τῆς φέρνω ἄλλα φιλιὰ.

Ἔτσι ἔλεγε σιὰ λούλουδα, σιὰ ρόδα, σιὴ δαφνοῦλα
Ἢ αὔρα, καὶ τῆς ἀπλωνε μὲς τ' ἀνθία τὰ μαλλιὰ,
Καὶ τ' ἀνθία 'ποῦ τῆ' σκέπαζαν σκορποῦσαν τῆ δροσοῦλα,
Μιργαριτάρι ἀστρόφεγγο τὴν κάθε τους σταλιά.

Μὰ ἡ δάφνη, 'ποῦ στὸν ἴσκιό της τὴν εἶχε κοιμισμένη,
Τῆς αὔρας τὸ παράπονο 'σάν ἄκουσε ἡ φτωγιά,
Τὰ κατακόκκιν' ἀνθία της, γιὰτ' ἦταν ἀνθισμένη,
Ἔνα 'ξ ὀπίσω ἐσκόρπαγε εἰς τὸ ἄλλο γιὰ τὴ νειά.

Κ' ἐπέφταν' τ' ἀνθία ἀλύπητα τόσο γλυκὰ στὴν κόρη,
Ἢοῦ λές καὶ τὴν ἐκοίμιζαν κ' ἐκεῖνα μ' εὐωδιὰ,
Ὅπου ἂν 'ξυπνοῦσε κ' ἐβλεπε ἡ δάφνη τί της ἴφορει,
Τὰ μουσικά της; θάλεγε εἰς τὴ δαφνοῦλα ἡ νειά.

Μὰ ὠτόσο ἡ αὔρα, ὀποῦθελε νὰ μάθῃ τὰ κρυφὰ της,
Κ' εἰς τὰνθία ἐμεσίτενε κ' εἰς τὴ φτωγὴ δαφνί,
Ἔσάν εἶδε πῶς δὲν ἄφινε ἡ κόρη τὰ ὄνειρά της,
Τὴν 'πῆρε τὸ παράπονο κ' ἔλεγε σιὰ πουλιά.

Πουλάκι μου χρυσόφτερο, Ἄν ἴσως, τὴν 'παραίτησε,
Ἢ νειά 'ποῦ δὲν 'ξυπνάει, Πουλιὰ μου ἠγαπημένα,
Μηνήπως τὴν 'παραίτησε, Κι' ἄλλη καρδιά; ἠγάπησε,
Ὅ εἰς ὀποῦ ἀγαπάει, Καὶ μ' ἄλλη πάει σιὰ ξένα,
Κι' ἀρρώστησεν ἡ νειά; Τί κάθεσθε, πουλιά;

Γι' ἀπλώστε τὰ φτεράκια σας
Καὶ ἀμέτε νὰ τὸν ὕρῃτε,
Καὶ μὴν ἀλημονήσετε,
Πουλιὰ μου, νὰ τοῦ εἰπῆτε
Πῶς τοῦ πεθαίν' ἡ νειά.

Καὶ τὰ πουλιὰ 'σάν ἄκουσαν τὴν αὔρα ἔτσι νὰ λέη,
Κ' εἶδαν τῆ αὐγῆς τὰ λούλουδα καὶ κάθε ἀνθὸ νὰ κλαίη,
Ἄντίς ν' ἀπλώσουν, ἐκλείσαν μὲ πόνο τὰ φτερά τους,
Καὶ πικραμμένα ἐψάλλανε τὸ «ξύπνα» στὴν κυρά τους.

Ἔσάν 'πέρασέ ἐκεῖ ἓνας νεῖδος, 'ποῦ πέρδικες 'ζητοῦσε,
Κ' εἶδε τὴν ὠμορφή τὴ νειά μὲς τὰνθία κοιμισμένη,
Στὸ στόμα τὴν ἐφίλησε, ἀλλ' ἄχ! δὲν ἐξυπνοῦσε,
Γιὰτὶ τῆ ἀγάπης τὸ φιλι νεκροῦς δὲν ἀνασταίνει.
Ἄπο καρδιάς τὴν ἐκλαψε τὴν κόρη 'ποῦ ἀγαποῦσε,
Καὶ χήρα τοῦμεινε ἡ καρδιά κ' ἡ ἀγάπη ὠρρανεμένη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΡΦΑΝΟΥ.

Γονάτισε, ψυχούλά μου
Και κάμε τὸ σταυρό σου,
Πὲς τὴν εὐχὴ 'ποῦ σ' ἔμαθα
Εἰς τὸ προσκέφαλό σου.
Καμάρι μου, γονάτισε,
Δεήσου 'εἰς τὴν Παρθένα
Γιὰ 'σένα καὶ γιὰ 'μένα.

Σταύρωσε τὰ χεράκια σου
Εἰς τ' ἀπαλά σου στήθεια,
Δεήσου 'ς τὴν Ἐλπίδα μας,
'Σ τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια·
Καὶ θερμοπαρακάλεστην
'Ὡς νὰ σβυστῇ τὸ φῶς μου
Νὰ σ' ἔχω πάντα ἐμπρὸς μου.

Φίλησε τ' ἅγιο εἰκόνημα
Μὲ τὰ ἀθῶά σου χεῖλη
Κι' ὅσο σὲ σπρώχνει ὁ πόθος μου,
Καμάρι μου, ἐσὺ φίλει·
Νὰ με φυλάη, 'ς τὴ Δέσποινα
Δεήσου τὴν Παρθένα,
'Αγάπη μου, γιὰ 'σένα.

Κι' εἰς τὰ καλά, 'ποῦ ἡ χάρις Της
'Σ τὸν κόσμο μᾶς χαρίζει,
Παιδί μου, παρακάλεστην
'Εσένα. νὰ φωτίξη.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

17

Γιὰ τ' ἄρφανά εἶν' εὐσπλαχνη,
Παιδάκι μου, ἡ Παρθένα,
Κι' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ 'μένα.

'Αγάπη μου, προσκύνησε,
Κ' εἶναι ἡ παρηγοριά μας,
Τὸ φῶς μας εἶν' ἡ χάρις Της·
'Ἡ σκέπη Της χαρὰ μας.
Παιδί μου, ρίχ' τὸ μέτωπο
Εἰς τὴν χαρὰ τοῦ κόσμου
Νὰ σὲ χαρῇ τὸ φῶς μου.

Καὶ τ' ἄρφανὸ παιδάκι τῆς
'Ἡ μάννα τοῦ ἐκυττοῦσε,
'Ποῦ τὸ σταυρὸ τοῦ ἔκανε
Καὶ 'προσκυνοφιλοῦσε
Τῆς Παναγίας τὸ εἰκόνημα
Μὲ τ' ἀπαλά τοῦ χεῖλα
'Ποῦναι τοῦ ρόδου φύλλα.

Καὶ ὅσο τ' ἀθῶο ἔλεγε
Τὴν ἅγια προσευχὴ του,
Τῆς μάννας τοῦ τὸ δάκρυο
'Ακλούθαε τὴ φωνὴ του,
Στὴν ἀγκαλιά τῆς ἐπειτα
Τόσο γλυκὰ ἐχύθη
'Ποῦ μὲ τὸ πρῶτο 'ποῦ ἔλαβε
Φιλί τῆς ἐκοιμήθη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΕΘΣ 877.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ,

Στοῦ Χάρου τ' ἀραχνο
Τὸ πανηγύρι
Λευκοσαβάνωτη
Πῆγε νὰ γύρη
Στὰ νεκροχώματα
Δόλια ψυχῆ.

Ἄστρο δὲν ἔλαμπε
Ψηλὰ κανένα,
Κ' ἡ νύχτα ἐσκέπαζε
Μὲ παγωμένα
Φτερὰ τὴν ἤσυχην
Στὸν ὕπνο γῆ.

Βουβὸ καὶ ἀκίνητο
Τὸ κυπαρίσι
Γυρμένο στέκεται,
Γιὰ ν' ἀγροικήσῃ
Τῆς νύχτας τῇ ἀφωνῆς
Τὸ μυστικόν.

Τὰ ἐντάφια χώματα
Τὰ παγωμένα,
Ποῦ τόσους ἔφαγαν,
Κρηνοεντυμένα
Κυττάζουν ἤσυχὰ
Τὸν οὐρανόν.

Ἀκόμα κ' ἡ ἀκακῆ
Ἡ Πεταλοῦδα,
Ποῦ λιανοτρέμοντας
Τρέχει μ' ἀσποῦδα,
Κοιμᾶται ἤσυχην
Μὲς τὸν ἀνθόν.

Στὰ κρύα μάρμαρα
Πῶχουν οἱ τάφοι,
Μὲ τὴν δροσοῦλά της
Ἡ νύχτα γράφει
Ὅ,τι κι' ἀν ἔμαθε
Στὸν οὐρανόν.

Ἡ αὔρα δροσόβολη
Ποῦ φτερυγίζει
Στὸ μοσχομύριστο
Ρόδον ποῦ ἀνθίζει,
Τώρα ἀναπαύεται
Στὰ σκοτεινά.

Κ' ἡ ἀθῶ' ἀνυπόμονη
Ψυχὴ γυρεύει
Καὶ στὰ μνήματα
Καὶ πασπατεύει
Κάθε ταφόπετρα
Σιγὰ σιγὰ.

Μ' ἐκεῖ τὸ σάββανον
Ποῦ τὴ σκεπάζει,
Περνάει τὰ μνήματα
Καὶ τὰ ἐξετάζει
Ἐνα πρὸς ἓνα
Προσεκτικὰ.

—Κόρη, τῆς ἔκραξα,
Ἄγαπημένη,
Ἐδῶ ποῦ κείτουνται
Οἱ πεθαμένοι,
Νύχτα κατάβαθῃ
Τί θεὸς ἐσὺ;

Ὅσο ποῦ ἀπόκαμῃ
Νὰ παραδέρνῃ,
Τὰ κρύα μάρμαρα
Γύρω νὰ φέρνῃ,
Κ' εἰς ἓνα ἔγυρε
Ἡάνου ἐλαφρά.

Στὸ δακρυπότιστο
Ἀνήλιο χῶμα,
Ποῦ ἀνοίγει ἀχόρταγα
Στὴ νεώτερη στόμα,
Ποῦ χέρι σ' ἔφερε,
Δόλια ψυχῆ;

Δειλὴ ἀνυπόμονη
Πέφτ' ἡ ματιὰ της,
Κι' ἀφ' τὰ χρυσοχρώμα
Λυτὰ μαλλιά της
Χύνει τὸ πρόσωπον
Λαμποβολή.

Ποιὸς τάφος ζήλεψε
Τ' ἀθῶα φιλιὰ σου,
Κ' ἔστειλε μήνυμα
Στὴν κατοικίᾶ σου
Ἄστρο φωτόχυτο,
Γιὰ νὰ σ' εἰρῆ;

Κρυφὸ χαμόγελο
Ἐχει στὰ χεῖλα,
Καὶ χλωροπράσινης
Δαφνοῦλας φύλλα
Φέρνει ἡ ἀγγελόθυμη
Στὴν κεφαλῆ.

Μὴν εἶσαι ὁ ἄγγελος
Ὁραίου θανάτου,
Κ' ἤλθες, τὸ δάκρυ σου
Καὶ σὺ ἐδῶ κάτου,
Νὰ χύσῃς, εὐσπλαγγνε,
Στὴ μαύρη γῆ.

Κυττάζει, στέκεται,
Γλυκοαναπνέει,
Κ' ἡ νυκτογέννητη

Δροσοῦλα ρεεῖ
Ἄπο τὴν χῶμα της
Στάλα βουβῆ.

Μὴν τοῦ πατέρα σου
Ἐδῶ τὸ χῶμα
Σκεπάζει, κόρη μου,
Τ' ἀμορφο σῶμα
Κ' ἔφερες κόλυβα
Δάκρυ, φίλι;

Τί θέλεις ; ἔμιλησε,
 Ἄνοιχ' τὰ χεῖλη,
 Πές μου, ποῖός σ' ἔσειλε,
 Τί θές ; ὀμίλει,
 Κι' ἀπό τὰ σπλάγχνα μου
 Πάρ' τὴν ψυχῆ.

Μ' ἀρέσ' ἡ ὄψι σου,
 Κάπου τὴν εἶδα·
 Πές μου, ποῦθ' ἔρχεσαι ;
 Ποῦ ἔχεις πατρίδα ;
 Γιατί στα χεῖλη σου
 κολλάει ἡ φωνή ; —

Κι' ἄκουε, και ἄστέναζε
 Κάτου σκυμμένη
 Μὲ τὸ ἀραχνόφαντο
 Γλυκοσεντυμένη
 Ποῦ ἐπῆρε σάββατο
 Ὑστερινό.

Ἐπειτ' ἀνοίγοντας
 τὰ πονεμένα
 Μάτια στὸ δάκρυο
 Μέσα πηγμένα,
 Ἐγλυκοκῦτταζε
 τὸν οὐρανό.

καὶ ὅαν τὸ οὐράνιο
 εἶδε σκοτάδι,
 Τρεμομανιέζοντας,
 — Εἶμαι ἀφ' τὸν ἄδη, —
 εἶπε κι' ἐβογγησε
 Ἡ ἐντάφια γῆ.

— Ποτὲ δὲν σοῦ ἔδωκα
 κανὲν λουλούδι ;
 Πότε δὲν σοῦ ἐφαλλὰ
 Γλυκὸ τραγοῦδι
 Γιὰ τὴν ροδόχυτη
 τοῦ Μάϊ αὐγῆ ;

: Ποτὲ δὲν μοῦσφιζες,
 Ἄθῶα, τὸ χέρι ;
 : Ποτὲ δὲν μοῦδειζες
 κανέν' ἀστέρι,
 Νὰ σβύνη, ἀφίνοντας...
 τὸν οὐρανό ;

: Καὶ πῶς δὲν ἔμαθες
 τὸ ἀμάρτημά μου,
 Λοιπὸν δὲν ἄκουσες
 τὰ βάσανά μου
 Ἀπὸ κανένα
 στόμα γλυκό ;

Ἡ ὄψι μου ἄλλαξε ;
 Δὲν με γνωρίζεις ;
 Αὐτὸ τὸ πρόσωπο
 Ὅπου ἀντικρύζεις,
 Ποτὲ δὲν τῶσφιζες
 στὴν ἀγκαλιᾷ ;

Φεύγεις ; με σхиάζεσαι ;
 Δὲν με γνωρίζεις ;
 Εἶμαι. — Ω ! σώπασε,
 Μὴ μονατίζεσαι,
 Σ' εἶδα, σὲ γινώρισαι,
 Γλυκειὰ φωνιά. —

Καὶ μὲ τὰ γόνατα
 Κάτου ἄσχυμμένη
 Πές μου, μοῦ ἔλεγε,
 Συχωρεμένη,
 Μ' ἄφησε κι' ἔφυγα
 Ἡ κάτου γῆ ;

Δὲν ἐβαρῦπεσε
 τοῦ κόσμου ἡ γλῶσσα,
 Πῶς μαυροπίκρανα
 Ἀδέλφια τόσα
 Φαρμάκι πίνοντας
 Ἐγὼ ἡ πικρῆ ; —

Καὶ, συχωρέστε με
 τὴν κολασμένη,
 Ἐλεε ἡ βαρῦμοιρη
 Φαρμακωμένη,
 Πότε στα οὐράνια
 Πότε στὴ γῆ.

Ἡ αὐγοῦλα ἐπρόβαινε
 Ρόδα ἐντυμένη,
 τὸ φωτογέννητο
 στὴν οἰκουμένη
 Πρῶτο χαρίζοντας
 Κρυφὸ φιλί.

Καὶ μὲ τὴν πρώτη
 τοῦ αὐγῆς ἀχτίδα,
 τὴν κέρη πῶβλεπα,
 Μὲ ἀγγέλους εἶδα,
 Ποῦ ἀνέβαινε ἡσυχά
 Ἐστὸν οὐρανό.

Κι' αὐτὸ εἶν' ἐν ὄνειρῳ ;
 Ποῦ ἡ πονεμένη
 Ψυχὴ μου ἀπόκρυφο
 Δὲν τὸ βασταίνει,
 Ἀφοῦ εἶναι γέννημα
 Ἰπνοῦ πικρό.

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ. (*)

Ίδ' ἓνας κρῖνος κάτασπρη
Μιά 'μέρα πεταλοῦδα,
Νά φτερολάμνη γύρω του
Χαρούμενη μ' ἀσπούδα.
Κ' ἐσχόρπισε ἀναστέναγμα
Μέσ' ἀφ' τὴν ἀγκαλιά του
Τὴν πρώτην εὐωδιά του.

Ἢ πεταλοῦδα 'π' ἄκουσε
Τὴν εὐωδιά 'ποῦ ἐβγήκε,
Γλυκὰ στοῦ κρῖνου ἐπέταξε
Τὴν ἀγκαλιά καὶ ἐμπῆκε.
'Ἐκλείσε τὰ φτεράκιχ της
Καὶ μὲ τὴν εὐωδιά του
'Ἐπερνε τὰ φιλιὰ του.

Μὰ ὁ κρῖνος 'σάν ἐξάνοιξε
Πῶς θέλει τὰ φιλιὰ του,
Γλυκὰ τὴν ἐνανοίχισε
Στὴν κάτασπρη ἀγκαλιά του.
'Ἀσήκωσε τὰ φύλλα του,
Καὶ 'σάν ἀπεκοιμήθη,
Τὴν ἔκλεισε στὰ στήθη.

Τὸ βράδυ, 'σάν ἐδρόσισε,
'Ενύσταξε καὶ ὁ κρῖνος,
Κ' ἔγυρε μὲς τὸ χῶμά του
Νά κοιμηθῆ κ' ἐκείνος.
'Ἐγυρε, ἀπεκοιμήθηκε,
Καὶ σιὰ χρυσὸ ὄνειρά του
'Ἐφίλιε τὴν κυρά του.

Ἢ οὐρανοσυτογέντηνη
Δροσιά 'ποῦ τὰ 'κυττοῦσε,
Μαργαριτάρια ἀστρέφεγγα
Γύρω τους ἐσκορποῦσε.
Καὶ ἀπὸ τὰ φύλλα ἔσταξε
Τοῦ κρῖνου ἡ δροσοῦλα,
'Ὅσῳ 'ποῦ ἐφάνη ἡ αὐγοῦλα.

Μιὰ κόρη, 'ποῦ ἐκαμάρωσε
Τὸν κρῖνο μὲ χαρά της,
Γιὰ τὸν ἀγαπημένο της
Τὸν πῆρε εἰς τὴν ποδιά της,
Χωρὶς νὰ 'ξέρη ἡ δύστιχη
Πῶς μὲς τὴν ἀγκαλιά του
Ἐῖχε τὴ σαστικιά του.

'Σάν ἀνοιξε τὰ φύλλα του
'Ὁ κρῖνος ὁ κομμένος,
Νεκρ' ἦτο ἡ πεταλοῦδα του
Κ' ἐκείνος 'πεθαμμένος.
'Ὁ ἔρωτας τὸν ἔρωτα
'Ἄν ἴσως καὶ φονεύη,
Στὸν κόσμον τί γυρεύει;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἄλαλος στέκει ὁ δύστυχος μὲ χέρια σταυρωμένα.
 Καὶ ἀκίνητος ἄσ' αὖ λείψανο τὰ ἴματα προσηλώνει
 Στὸν οὐρανὸν, ἄσ' ἂν νάθελε μυστήρια κρυμμένα
 Νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὰ στήθη του, ποῦ τοῦσπεραν οἱ χρόνοι.

Μ' ἀκίνητα ἔς τὴν ἄλαλη σιωπῇ τὰ χεῖλη μένουν,
 Κι' ἀπόκρυφους τὰ στήθη του τοὺς πόνους του βαστοῦν,
 Νεκρώνουνε τὰ χεῖλη του, μὰ οἱ πόνοι του δὲν σθένουν,
 Δὲν παύουνε τὰ αἰσθήματα, τὰ χεῖλη ἄσ' αὖ σιωποῦν.

— Τῇ δυνάμει τοῦ πνεύματος, ὦ Παιηταί !, ἂν ζητήτε
 Μὴ τῇ γυρεύετε μακρὰ, δὲν πάει ἄσ' μεγαλεῖα.
 Εἰς τοῦ βοσκοῦ τὸ δάκρυ ἐκεῖ φιλοσοφεῖτε,
 Ὅτι τὸ δάκρυ του δηλοῖ δὲν κλειοῦνε τὰ μουσεῖα. —

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ (*)

Σιωπῇ, νεκρώσιμη σιωπῇ, ὁ κάμπος μας βασταίνεται,
 καὶ τ' ἀγεράκι τῆς νυκτὸς ἔς τοὺς κλώνους δὲν γυρίζει!
 Ἡ θάλασσα εἶν' ἀκίνητη, βουβὴ καὶ νεκρωμένη,
 Καὶ ὁ κρίνος γέρνει κατὰ γῆς, τὸ ρόδο δὲ μυρίζει.

Ἡ πεταλούδα δὲν πετᾷ μὲς τοὺς ἀνθοὺς κ' ἐκεῖνη,
 Μόνον ἔς τοὺς τάφους ἢ ἄκακη ἀπλώνει τὰ φτερά της,
 Λὲς κ' εἰς αὐτοὺς αἰώνια πιστεύει τῇ γαλήνῃ,
 Ἡ λὲς καὶ οἱ τάφοι δέχονται τὰ μυστικὰ κρυφὰ της!

Χύνει γλυκὸ μουρμούρισμα μὲς τῇ σιωπῇ τὸ ρυάκι,
 Κι' ἀκίνητο ἄσ' ἂν μάρμαρο τὸ κυπαρίσσι μένει.
 Ἀντιλαλεῖ τὸ λάλημα ποῦ ἀνάρια χύνει ἢ γλαυκῆ,
 Ποῦ λὲς καὶ ἢ φύσει μὲ κλαθμοὺς ἄσ' ἴματα σου πεθαίνει.

Ὅλα βουβὰ εἶναι κ' ἄλαλα, ὅλα νεκρὰ καὶ κρύα,
 Ὅ ἀποσπερίτης τρέμωντας θαρρεῖς πῶς θ' ἀποδώσῃ,
 Καὶ τὸ φεγγάρι ποῦ κρατεῖ σιωπῇ κ' αὐτὸ βαθεῖα,
 Θαρρεῖς πῶς μαῦρο σύγγεφο θὲ νὰ τὸ σαβανώσῃ.

Εἰς τὴν ραχοῦλα στέκεται ὁ πιστικὸς καὶ κλαίει,
 Τὰ προβατάκια γύρω του κοιμῶνται λαγιάσμενα.
 Μαύρη φωτιά τὸ λογικὸ καὶ τὴν καρδιά του καίει,
 Ἡ βασκοπούλα τοῦ ἔφυγε μὲ ἄλλο βοσκὸν στὰ ξένα!

ἮΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΘΑΝΑΤΟΣ (*)

Εἶδ' ἓνας κρίνος μιὰ φορὰ
 Μιὰ κόρη ποῦ ἀπερνοῦσε,
 Γλυκὸχρῶμη ἄσ' αὖ χαραυγὴ
 Καὶ δὲν τὸν ἐκυττοῦσε.
 Κι' ἔγυρε μὲ παράπονο
 Νὰ μαραθῇ νὰ σβύσῃ,
 Ἄ δὲν τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἡ δάφνη ποῦ τὸν ἐβλεπε,
 Κι' ὁποῦ τὸν ἀγαποῦσε,
 Τῇ πῆρε τὸ παράπονο
 Καὶ τὸν συγχωροῦτοῦσε,
 Ἦ ἔχει καὶ μαραίνεται,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΜΑΡΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Τί έχει και μαραίνει
Ποῦ ὁ κρίνος μου σωπαίνει ;

Κι' ὁ κρίνος ποῦ τὴν ἀκουε
Δὲν ἀνοιγε τὸ στόμα,
Παρ' ἔρριχνε τὰ φύλλα του
Ἐν τῆς μάνας του τὸ χῶμα,
Και γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἔλεγε,
Πῶς θὰ χαθῆ, θὰ σβύσῃ,
Ἄ δὲν τὸν ἀγαπήσῃ.

Ἡ μάνα του ἄν τ' ἀκουσε,
Ἡ δύστυχη ἐφοβήθη,
Καί τ' ἄστρο ἐπαρακάλεσε,
Ἐν τὸ χῶμά της ἔδεήθη,
Τὴν κόρη νὰ τῆς φέρουνε,
Τὴν κόρη νὰ τῆς δώσουν,
Τὸν κρίνό της νὰ σώσουν.

Και τ' ἄστρο ποῦ τὴν ἀκουσε
Τὴ νύχτα τὴ λυπήθη,
Και φθάνει γοργοκίνητο
Ἐν τὸ χάρο, κ' ἔδεήθη . . .
Μὰ ὁ χάρος ὡς ἀν ἀκουσε
Τ' ἄστρο νὰ τὴν ἴπαινεύῃ,
Παντοῦθε τὴ γυρεύει.

Ἦλθε ἡ αὐγὴ κ' ἡ μάνα της
Τὴν ἤρε πεθαμμένη,
Κι' ὁ ἐρωτευμένος κρίνος της
Τὴν εἶχε στολισμένη.
Ἐν τὸ μνήμα ἡ δάφνη ἐσκόρπισε
Τὰ πράσινά της φύλλα,
Κι' ὁ χάρος τὴ μαυροίλα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ (*)

Μία μάνα πῶχει ἄμορφο
Παιδί στὴν ἀγκαλιά της
Και τῆς τὸ πάρει ὁ θάνατος
Μὲ τὰ γλυκὰ φιλιὰ της,
Συχνὰ, συχνὰ, στὸν ὕπνο της
Ἄν βλέπῃ τὸ παιδί της
Χαμογελᾶ ἢ ψυχὴ της.

Μία μαύρη μάνα πῶχασε
Ἐξ ἡ χρόνῳ ἀγγελούδι,
Ὡς ἀν τὸ ρόδο ρόδινο,
Γλυκὸ ὡς τὸ λουλούδι,
Τ' ἀθῶο παιδί της ἔβλεπε
Ἐχτὲς εἰς τὸ ὄνειρό της,
Νὰ στέκῃ στὸ πλευρό της.

Κι' ἄρχισε μὲ παράπονο,
Γλυκὰ νὰ τὸ ρωτᾷ.
« Ἀγάπη μου, ποῦ ἦσουνε ; »
Ἐπὶ τὸ χροσοπαίδό της,
Ἐπὶ τὸ χροσοπαίδό της,
Ἐπὶ τὸ χροσοπαίδό της.

ΓΙΑΚΩΒΑΚΗ ΕΙΩΣ Χαμογελάη
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑ Ἡμετέρας μάνας, ἡ δύστυχη,
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΣΟΤΕΡῶΝ
Ἐπὶ τὸ χροσοπαίδό της,
Ἐπὶ τὸ χροσοπαίδό της.

«Τόσον καιρό ποῦ μᾶλεις,
Καμάρι μου, παιδί μου ;
Νὰ δώσω ποῦ, δὲν ἤξερα
Σὰν μάννα τὸ φιλί μου.
Ἄγάπη μου, τί στέκεσαι ;
Πέσε στήν ἀγκαλιά μου
Νὰ ζεσταθῆ ἡ καρδιά μου.

«Εἰς σὲ τί κήπους μᾶτρεχεσ
Καὶ τέτοιο ἔχεις στεφάνι ;
Ἵτιὰ στήθη νυχτολούλουδο
Ποῖός σου πε πῶς σου πιάνει ;
Τ' ἄνθη ποῦ φέρνεις σκόρπισε,
Ρίχτα νὰ τὰ πατήσω
Κ' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.

Ἐσὺ, ποῦ φῶς μου ἔδινες
Καὶ μ' ἀνοίγεις τὸ στόμα,
Ἄμιλητο στή μάννα σου
Στέκεσαι ἐμπρὸς ἀκόμα ;
Ἄνοιξε τὰ χειλάκιά σου,
Πέσε στήν ἀγκαλιά μου,
Γλυκιά παρηγοριά μου !!

«Α ! μὲ φιλεῖς, ἀγάπη μου,
Σ' ἀρέσουν τὰ φιλιὰ μου,
Μὲ τὸ χρυσό σου φόρεμα
Σφογγεῖς τὰ δάκρυά μου ;
Ἐνα φιλάκι, ἀγάπη μου . . .
—Κ' ἐγὼ ἄλλο ἕνα ἀκόμα . . .

Καὶ τὰ φιλιὰ τῆς ἀφίνε
Ἰστοῦ ὕπνου τῆς τὸ στρώμα

Εἰς Σε ὦ Ψυχή

ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΝΤΟΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Ι. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ.

[ἔξαετος.]

Εἶναι ψυχὴ ποῦ ψεύγοντας χροσάει ἀφίνε ἀχτίδες.

Τί κλαῖτε ; δὲν ἀπέθανε,
Πλὴν ἄλλαξε πατρίδα,
Δὲν θέλει πλειὰ σὸν κόσμον μας
Νὰ τρέφη τέτοια ἐλπίδα
Γιὰ μιὰ πικρὴ ζωὴ.

Ὁ Πλάσης μας δὲν τῶπλασε
Γιὰ τὰ δικά μας μέρη
Ἵ τὸν οὐρανὸ ἐπλανήθηκε
Ὡσὰν τὸ περιστέρι,
Κ' ἔπεσ' ἐδῶ ἔς τὴ γῆ.

Ἄλιγο καιρὸ σὺς ἔμεινε
Ἵ τὴν ἀχαρὴ ἀγκαλιά σας,
Φθονῶ κ' ἐγὼ τὴν τύχη του,
Ὡσὰν ἔς αὐτὸ, χαρὰ σας
Ὡποῦ ἔφυγε ἀπ' ἐδῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙ

ΕΒΛΑΘΟΠΗΚΗ

ΜΑΡΑΜΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Γιατί ἐν ἀστέρι τ' οὐρανοῦ
Ἐρώτησα, τί ἐγείνη,
Κ' ἐκεῖνο μοῦ ἀποκρίθηκε
—Χαρούμενο θά μείνη
Μ' ἐμέ 'ς τὸν οὐρανό.

Ἐδῶ 'ψηλά ὁ παράδεισος
Σᾶς τῶχει στολισμένο
Καὶ σείς θρηνεῖτε ἀδιάκοπα
Πῶς εἶναι ἀποθαμμένο
Ἐνῶ μ' ἐμᾶς συζῆ.

Ἐς τὴ θύρα του τὸ εἶδαμε
Μὲ ἀμάραντα λουλούδια,
Καὶ μὲ φωνὴ χαρμόσυνη
Μᾶς ἐψάλλε τραγούδια
Πῶς εἶναι 'ς τὴ ζωή.

Ἐδημοσιεύθη τῆ 19 Ὀκτωβρίου 1873.

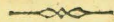

ΕΝ ΑΝΘΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

προῶρω; ἀρ' ἡμῶν μεταστάντος

Κάθε ἀγγελουδι τ' οὐρανοῦ
Σ' τὴ γῆ πολὺ δὲν μένει,
Γιατί ἀνυπόμονος ἐκεῖ
Ὁ Πλάστης τὸ προσμένει.

Ἦλθε γιὰ λίγο ἀπὸ 'ψηλά
Νὰ ἰδῆ τὴν ἀγκαλιὰ σας
Κ' ἀπὸ τὴ γῆ σ' τὸν οὐρανὸ
Νὰ φέρῃ τὰ φιλιὰ σας.

Δὲν ἦλθε, ὄχι, γιὰ πολὺ
Νὰ μείνη 'ς τὴ γῆ κάτω,
Ἄφοῦ ὁ παράδεισος γι' αὐτὸ
Ἐγράφη κατοικιά του.

Μὴν τὸ θρηνεῖτε γιὰ νεκρὸ,
Ἀμέριμνα πλανᾶται,
Κ' ἔχει τὸ χρῶμα τῆς αὐγῆς
Ἢ ὄψι του, τηρᾶτε.

Ἄν ᾦν τὰ μάτια του κλειστὰ
Τὸ στόμα σφραλισμένο.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ ἔχει καμάρι τὰ φιλιὰ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΡΟΪΟΡΓΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἐδημοσιεύθη τῆ 9 Αὐγούστου 1874.

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ

ΕΛΕΝΟΥ Γ. ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Μὴν ἦτο δροσιὰς σύννεφο
 Τὴν νόστα γεννημένο,
 Ποῦ ἤλιος δὲν ἀνέτειλε
 Καὶ πέφτει διαλυμένο
 Ἐπὶ τὴν λαίμαργή μας γῆ;
 Γ. Μαυρογιάννης

Κοιμάται τὸ παιδάκι σου,
 Δὲν εἶναι ἀποθαμμένο,
 Φιλήστετο, τῆς μάνας του,
 Τὸ ἀγγελοζηλεμένο,
 Γυρεύει τὰ φιλιὰ.

Κοιμάται, καὶ χρυσόνειρα
 Θὰ νείρεται ἡ ψυχὴ του,
 Κυττάχτε τί χαμόγελα
 Σὰς δείχνει ὅσῃ μορφὴ του,
 Τί κόσμους, τί ὠμορφιά!

Κοιμάται! γιατί κλαίγετε;
 Γιατί νὰ σὰς φοβίτη;
 Ὁ ὕπνος ὁ γλυκύτερος
 Ποῦ ἀνάπαφι χαρίζει,
 Στὶν ἀνθρώπου τὰ δεινά;

Κοιμάται! γιατί ἀνάψατε
 Λαμπάδα ἔς τὸ πλευρὸ του;
 Ἐπὶ τὸν ἄδη εἶναι τρισκόταδο!
 Ἐπὶ τὸ δρόμο τὸν δικό του
 Τί θέλουν τὰ κεριὰ;

Κοιμάται, νεκρολίβανα
 Ποῖος ἔκαψε σιμά του;
 Ποῖος εἶπε πῶς ὁ ὕπνος του,
 Εἶν' ὕπνος τοῦ θανάτου,
 Ἢ χάρις τ' οὐρανοῦ;

Κοιμάται, καὶ τὸν ὕπνο του
 Ἄν ἴσως δὲν ἀφίστη
 Τῆς μάνας του τὸ φίλημα (*)
 Ἐκεῖ θὰ τὸ ξυπνήση
 Μὴν κλαίτε τοῦ κακοῦ!

Ἐδημοσιεύθη τῇ 9 Αὐγούστου 1876.

(*) Ἐνταῦθα, ἐννοεῖται, ὅτι τοῦ προσφιλῶς παιδίου ἡ μήτηρ πρό ἐξ
 ἧσιν εἶχεν ἀποθάνει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ
ΕΛΟΙΣΙΑΣ Ι. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ:

Μές τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι,
Τῆς νειότης τὴν αὐγοῦλα,
Δὲν σκιάζεσαι ἴστα σύγνεφα
Νὰ τρέχῃς μοναχοῦλα ;
Δὲν σκιάζεσαι τὸ ἀπέραντο
Ποῦ ἀνοίγεται ἐμπροστά σου ;
Δὲν τρέμεις μὴν τὸ ἀγνώριστο
Εὐρῆς γιὰ κατοικιά σου ;

Μές τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι
Μονάχη ποῦ παγαίνεις ;
Τὸ δρόμο ἔξέρεις ποῦ πατεῖς,
Τ' ἀστέρια ποῦ διαβαίνεις ;
Ποῖς εἶπε, ποῖς εἶ ἄλλησε,
Μὴν τό εἶδες στὸ ὄνειρό σου,
Ὅπως ὁ δρόμος τ' οὐρανοῦ
Ἐγράφηκε δίκός σου ;

Μές τῆς ζωῆς τὴν ἀνοιξι,
Τὰ βλέφαρα νὰ κλείσῃς ;
Τόσαις καρδιαῖς ποῦ σ' ἀνοίγαν
Τὸν κόσμον τους ν' ἀφήσῃς ;
Καὶ πῶς ; εἶναι ὠραιότερα
Τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη,
Ἀπὸ τῆς μάννας τὴν καρδιά,
Τῆς μάννας τὴν ἀγκαλιά

Νὰ φύγῃς ; — Γιατί ἔφυγες ;
Ἄν σ' ἄρεσαν ἡ ἀχτίδες,
Δὲν εἶχες τῆς μαννούλας σου
Τσῆ ἀπόκρυφαις ἐλπίδες ;
Ἄν σ' ἄρεσαν τὰ σύγνεφα,
Τ' ἀστέρια ἂν ἐζητοῦσες,
Στ' ἀδέλφιά σου δὲν ἐβλεπες
Τὸ φῶς ὁποῦ ἀγαποῦσες ;

Ἄν ἤθελες τὸ ἀπέραντο
Καὶ τὸ ἀπειρο ἂν ποθοῦσες,
Ἰστά ἴματα τοῦ πατέρα σου
Δὲν τῶχες ποῦ ἐφιλοῦσες ;
Ἄν ἤθελες ἀμάραντο
Στεφάνι στὸ κεφάλι,
Φιλιά δὲν εἶχε ἡ μάννα σου
Νὰ φτιάσῃ νὰ σοῦ βάλῃ ;

Ἄν ἤθελες τὸν ἀγνωστο
Τὸν κόσμον νὰ γνωρίσῃς,
Ὅγλίγωρα μᾶς ἔφυγες
Τὸ αἶνιγμα νὰ λύσῃς.
Ἐλίξα μου, ἂν κοιμήθηκες
Τὸν ὕπνο τ' οὐρανοῦ.
Μ' ἄρέσει αὐτὸς ὁ ὕπνος σου
Κοιμοῦ, κοιμοῦ, κοιμοῦ !!!

Ἐδη μοσιεῖται τῇ 40 Μαρτίου 1877.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ (*)

Ἔρμο τὸ δύστυχο
Χωρὶς Πατέρα
Δὲν βλέπω μέρα
Γλυκεῖά κ' ἐγὼ,

Χωρὶς ἀδέλφια
Χωρὶς Μαννούλα
Ἔρμη ψυχούλα
Μὲς τὸ βουνό.

Κλαυμένο πάντα,
Δὲν κλειῶ τὸ μάτι
Εἰς σὲ κρεββάτι
Ν' ἀναπαυθῶ.

Τ' ἀρνὶ μου βόσκω
Ἐν τὴν πεδιάδα
Ἐν τὴν πρασινάδα,
Μ' αὐτὸ συζῶ.

Στεφάνι πλέκω
Μ' ἀγνά λουλούδια
Καὶ με τραγούδια
Τοῦ τὸ φορῶ.

Κ' ἐκεῖνο βόσκωντας
Εἰς τὸ χορτάρι
Μπέ, μπέ, με χάρι
Λέει λυπηρό.

Μὲ βρίσκει ἡ νύχτα
Ἡ αὐγὴ κ' ἡ μέρα
Μὲ τὴν φλογέρα
Νὰ τραγουδῶ.

Παρηγοριά μου
Εἶν' τὸ τραγοῦδα
Καὶ τὸ λουλούδι
Ἄν' ἔξαπλωθῶ.

Γέλοιο καὶ κλάψα
Χαρὰ καὶ πόνο
Πάντα μου ἐνόησα
Ἐάν ὀρφανό.

Κόσμοι, μοῦ λένε,
Πῶς εἶναι κ' ἄλλοι
Μὰ τέτοια κάλλη
Ποῦ θεὸς νὰ εὐρῶ;

Δὲν θέλω κόσμο
Οὔτε τὰ πλούτη,
Πάρεξ ἴσ' ἐτούτη
Τὴν ἔρμη γῆ.

Νάχω παράδεισο
Ἐδῶ, μες τ' αὐθιγῆ,
Γιατὶ μοῦ εὐφράνθη
Ἡ ἀθλία ψυχῆ.

Εἰς τὸν θάνατον ἐξελετοῦς κορασίου. (*)

Ἀφήστε τὸ κοράσιο τὸν ὕπνο νὰ χορτάσῃ
Μὲς τ' ἀνθεία ποῦ τοῦ στρώσατε γιὰ ὕστερο κρεββάτι.
Αὐτὸ τώρα ἀνειρεῖται τὰ μέρη ποῦ θὰ φθάσῃ,
Χωρὶς τὰ πόδια νὰ κινῆ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ μάτι.

Φέρνει εἰς τὴν ὄψιν τ' οὐρανοῦ τ' ἀθῶο τὴ γαλήνη,
Τὰ χεῖλη ἀκόμα κόκκινα ὡς τριανταφύλλου χρῶμα,
Κι' ἀντὶ εἰς τὰ σῆθη τοὺς παλμούς, σὺς δείχνει τὴν εἰρήνη.
Κυττάξετέ το! σὰς μιλεῖ με σφαλισμένο στόμα.

Ἄν τέτοιος ἦναι ὁ θάνατος γιατί νὰ μὴν πεθάνῃ;
Γιατὶ νὰ ζήσῃ μιὰ ζωὴ, ποῦ τὴ γεννάει ὁ πόνος;
Μὴ τὸ θρηνητέ, ἀφήστε το, τὰ κάλλη δὲν τὰ χάνει,
Μήτε εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τὸ φθονεῖ ὁ κοσμορρίχτης χρόνος.

Διπλώσατέ το με σάβανο ψηλὰ γιὰ ν' ἀρμενίξῃ!
Καὶ βάλτε εἰς τὸ κεφάλι του στεφάνι ἀπὸ λουλούδια,
Καὶ ὅσο ψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸ μονάχο του γυρίζει,
Ψάλτε μ' ἐμὲ τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου μας τραγούδια.

Μὴν τὸ θρηνεῖτε γιὰ νεκρὸ, τὴν ὄψιν τοῦ τηράτε
Ὁ ὕπνος θέλει σιωπῆ, νύχτα σκοτειναιατμένη.
Παῦτε τὰ κλάυματα λοιπὸν, ἀμέριμνα κοιμᾶται
Ἡ κορὰ σὺν τῇ ψυχῇ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ.

ΙΑΚΩΒΟΥ ΕΠΙΘΕΤΟΝ Εἰς τὴν στιγμήν, μίαν ὥρα εὐτυχισμένη,
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΡΙΑ ΤῆΣ Αἰθούρας τῆς αὐγῆς καὶ πάσης τὰ λουλούδια,
Ποῦ σκορπισμένα θεὸς νὰ βρῆ εἰς τοῦ ὕπνου τοῦ τὴν κλίνη,

Κι' ἀρχίζωντας θεὸς νὰ σὰς ἔπη τ' ὀνειροῦ τὰ τραγούδια,
Καὶ πῶς ἔς τῆς γῆς τὰ βάσανα δὲν θέλει πλέον νὰ μείνη,

Καὶ τότε πλέον ἀνοίγεται ἄλλη ζωὴ ἐμπροστὰ του,
Καὶ ὁ θάνατος εἶναι χαρὰ γι' αὐτὸ πολὺ μεγάλη·
Παῦτε λοιπὸν τὰ κλάυματα, χαρῆτε ἔς τὴ γοῶν τού·
Εἶναι ταξεῖδι εἰρηνικὸ γλυκειᾶς ζωῆς εἰς ἄλλη.

Ἄν κλαῖτε ὅμως τὰ κάλλη του, τὴν πρώτητου εὐμορράδας,
Εἶναι χαμένα κλάυματα! μαραίνονται τὰ κρῖνα,
Σκεπάζεται μὲ σύγνεφο τοῦ φεγγαριοῦ ἡ ἀχνάδα
Καὶ χάνει τ' ἄστρα τῆ γλυκειᾶ μέσα ἔς τὰ νέφη ἀχτίνα.

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣ (*)

Ἄχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς βρίσκομαι σ' τὰ ξένα
Καὶ πῶς παλεύω ὁ δύστυχος μὲ κύματα ἀγριεμένα,
Σ' τὴν Πιναγία θεὸ νᾶκαιγες καντύλι καὶ λιθάνι
Τὸν ποιδεμὸ τοῦ ναύτου σου, τὰ πάθεια νὰ γλυκάνη.

Ἄχ! νᾶβλεπες, ἀγάπη μου, τὴ νύχτα, τὴν ἡμέρα,
Μὲς τοῦ πελάου τὴ σιγαλιὰ, μὲς τὸν νεκρὸν ἀγέρα,
Τὰ δάκρυα καὶ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ ναύτη σου, πουλί μου,
Σ' τὴν Παναγία θεὸ νᾶκλαιγες νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ μου!

Ἄχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου τὰ παραδάρματά μου,
Τὸν ὕπνο μου, τὴν ἀγρυπνιά καὶ τ' ἄχαρα ὄνειρά μου·
Μὲς τοῦ πελάου θάρχόσουνε κ' ἐστὶ τὴν ἀκρὴ ἀκρὴ
Κ' ἓνα γιὰ μένα θᾶχνες ἐλεημοσύνης δάκρυ.

Ἄχ! νᾶβλεπες, ἀγάπη μου, τὸ κύμα τ' ἀγριεμένο
Καὶ τὸ παννὶ τῆς θάρκας μου ἔς τὰ ἔαρτια νεκραμένο

Θὰ μῶστερνες δύο στεναγμοὺς ἐρωτικὸ ἀγεράκι,
Ἢ τὸ γιολὸ θὰ μάλωνε τὸ ἀθῶὸ σου τὸ χεράκι.

Ἄχ! νᾶξευρες ἔς τὴν ξενιτειὰ πῶς παραδέρνω μόνος
Καὶ τί φαρμάκια ἔχει γιὰ μὲ καθ' ὥρα, κάθε χρόνος,
Θᾶκανες θάρκα τὸ γιολὸ καὶ τὴν ἀγάπη ναύτη
Καὶ ἄσ' ἄστέρι θᾶρχεσο, ποῦ χύνεται καὶ ἀστράφτει.

Ἄχ! νᾶβλεπες—εἶδες ποτὲ παντέρημο τρυγόνι,
Ἢ ποῦ παλεύει μὲ καιροὺς καὶ σὲ κλαρὶ δὲ στρώνει;
Μοιάζω μ' ἐκεῖνο, ἀγάπη μου, ὡσὰν ἐκεῖνο τρέχω
Καὶ ἄσ' ἐκεῖνο ἀνάπαψι μὲς τὸ γιολὸ δὲν ἔχω.

Ἄχ! νᾶξευρες, ἀγάπη μου, πῶς λαχταρῶ γιὰ σένα,
Ἢ ξενιτειὰ δὲ θάτουνε τόσο πικρὴ γιὰ μένα.
Μὰ σὺ δὲν ξέρεις ἡ ἐρημιὰ τῆς ξενιτειᾶς πῶς μ' ἔχει,
Γι' αὐτὸ λαχτᾶρα καὶ καὶ μὸς ἔς τὰ σωθικά μου τρέχει.

Ἄχ! νᾶκαναν ἀντίλαλο τῆς θάλασσας τὰ βάθη,
Θὲ νᾶκουγες, ἀγάπη μου, τοῦ ναύτη σου τὰ πάθη.
Τ' ἀστέρια ἂν δὲ σὲ ζήλευαν καὶ τῶξερα, πουλί μου,
Μ' ἓνα φιλιὸ θὰ σοδοτελνα μ' ἐκεῖνα τὴν ψυχὴ μου.

Ἄχ! νᾶξευρα ὁ κακότυχος πῶς δὲ θ' ἀνταμωθοῦμε,
Μὲς τὰ βαθειὰ τῆς θάλασσας θᾶπεφτα νὰ κοιμοῦμαι . . .
Καὶ θᾶπερνα προσκέφαλο τ' ἀφράτο τῆς τὸ κύμα,
Τὸν οὐρανὸ ταφόπετρα καὶ τὴν ἀγάπη μνημα.

Ἄχ! νᾶξευρα πῶς οἱ νεκροὶ ποτὲ δὲν θὰ ἰδωθοῦνε
Κ' οἱ ἐρωτευμένοι νεαῖς καὶ νεοὶ πῶς δὲ θὰ φιληθοῦνε,
Δὲ θᾶκλαιγα ἔς τὴν ξενιτειὰ γι' ἀγάπη καὶ Πατρίδα
Καὶ δὲ θεὸ νὰ σὲ ἔπιστευα οὐρανοδεῖχτρα ἐλπίδα.

Ἄχ! θὰ ἐνωθοῦμε, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς, εἰς ἄλλο μέρος,
Γιὰ τὸ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατη κ' εἶναι ψυχὴ ὁ ἔρω.

ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ.

Σ' τὴν ὥρα ποῦ ἡ φεγγόβολη
Αὐγὴ γλυκοξυπνάει
Καὶ τ' ἄστρο τὸ φιλέρημο
Τὸ φῶς της χαιρετάει,
Δύο λούλουδα ἐφιλιόντανε
Τρεμουλιαστὰ τὰ μαῦρα
Ἀφ' τῆς αὐγῆς τὴν αὔρα.

Καὶ τῶνα 'ς τ' ἄλλο ἔλεγε
Χλομὸ καὶ δακρυσμένο
— Ἐμένα ἂν πρωτοκόφουνε
Καὶ μ' ἴδης πεθαμμένο,
Θυμῆσου πῶς σ' ἀγάπησα
Καὶ μὴ μ' ἀλησμονήσης
Ἄν ἴσως καὶ σὺ ζήσης.

Μὰ ὅαν πολυαγαπηότανε
Τὸ δειλιασμένο τέρι
Ἐπαρακάλειε κ' ἔλεγε
Εἰς τὸ δροσάτο ἀέρι,
Νὰ λυπηθῆ τὴ νειότη τους
Καὶ νὰ μὴ τὰ χωρίσῃ
Ἄν θὰ ξαναφυσήσῃ.

Καὶ τὰ φτωχὰ ὅαν ἀκούγαν
Τοῦ Μάι τὰ τραγούδια
Καὶ πῶς ἡ νειότη ἐσπέραζαν

Ἢξέυραν τὰ λουλούδια.
Ἀγκάλιασμένα ἐτρέμανε
Καὶ γιὰ πάρηγοριά τους
Ἀλλάζαν τὰ φιλιὰ τους.

Μὰ ἓνα παιδί ὅαν πέρασε
Μικρούλι ἀπὸ σιμά τους
Κ' ἐγνώρισε τὸν πόνο τους
Καὶ εἶδε τὰ φιλιὰ τους,
Ἐμπρὸς τους ἐγονάτισε
Τ' ἀγκάλιασε μὲ χάρι,
Ἄλλος νὰ μὴ τὰ πάρῃ.

Πρὶν ἔξημερώσῃ δεύτερη
Ὁ Μάις, ποῦ νὰ μὴ φτάσῃ,
Ἡ μάννα τὸ παιδάκι της
Ἀφ' τῆ ζωῆ εἶχε χάσει . . .
Τὰ λούλουδα ποῦ ἀγκάλιασε
Ἀνήμερα τὸ Μάι,
Τρελλὴ τοῦ ρίχν' ἡ μάννα του
Καὶ κλαίει καὶ γελάει.

Μάιος 1877.

Δὲν μὲ γνωρίζεις . . . καὶ τὸ φῶς ἐχάσαν' οἱ ὀφθαλμοί σου,
 "Ποῦ μὲ δυὸ ἀστέρια τ' οὐρανοῦ λὲς κ' ἦταν' ἐντομένοι'
 Μεθαίνει μὲς τὰ χεῖλη σου ἡ ἀούγκριτη φωνή σου,
 Καὶ διὰ παντός πεθαίνει.

"ὦ μιλητέ μου! εἶν' ὕστερη γὰρ μένα μελωδία,
 Δός μου 'σάν πρώτα μία 'ματιὰ, μία 'ματιὰ σου ἀκόμα'
 Τὴν κατάσπρῃ μου κεφαλὴ πλακῶν' ἡ δυστυχία
 Καὶ σὲ τὸ μαῦρο χῶμα.

"ὦιμέ! φτωχὸ μου λούλουδο, πρὶν χύσης τὴν πνοή σου,
 Καὶ πρὶν ἡ ἀχτίνα καταιβῇ τὰ μύρα νὰ σοῦ πάρη,
 Νὰ ἀρφανέψης ἐμελλε τὸ μόνον 'ποῦ ἡ ζωὴ σου
 ἐβάστανε κλωνάρι'.

Κι' αὐτὸ τ' ἀγέρι εἶνε βαρὺ γὰρ μένα 'ποῦ ἀναπνέω
 Καὶ κάθε ἀχτίδα ἀπὸ τὸ φῶς πιχρὸ γὰρ μὲ μχχαί'
 Τώρα δὲν μῶμεινε ἡ ζωὴ πάρεξ ἐσὲ νὰ κλαίω,
 Μονάκριβό μου ἀστέρι.

"ὦ! θλιβερὸ περίσσευμα τῆς μακρινῆς ζωῆς μου,
 Μ' ἔνα μου μόνον στέναγμα γιατί κ' ἐσὺ δὲν θγαίνεις;
 Τώρα 'ποῦ χάνεται ἡ στερνὴ στιγμή τῆς ποθητῆς μου,
 Ψυχὴ μου, πῶς βασταίνει;

Σὲ γίλιαις γὰρ σὲ ἀνάμεσα, ἀγάπη μου, φροντίδες
 'Αγάπητός μου ἦτανε ὁ κόπος νύχτια 'μερα,
 Γὰρ νὰ μοιράσω τὸ ψωμί μ' ἐσένα καθὼς μ' εἶδες,
 'Αγνή μου περιστέρα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΑΛΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΥΚ ἠν χαρὰ, τὸ γέλοιο σου, ἡ γαλήνη.
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἠγάγε μου πλοῦτε! ἔχε ὑγεία καὶ πρόσμενε κ' ἐμένα
 Εἰς τὴν στερνὴ σου κλίνη.

ΚΑΡΔΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

Ἀφιερῶται τῷ σεβαστῷ φιλίπ Α. Φι

Εἰς τοῦ θανάτου τὸ πιχρὸ καὶ φοβερὸ κλινάρι
 Χλωμὴ 'σάν νυχτολούλουδο ὠμορφὴ νὰ πεθαίνει;
 Τὸ μοναχὸ τοῦ δύστιχου Πατέρα τῆς καμάρι
 Καὶ κόρη λατρευμένη!

Τὰ ξέπλεκά τῆς τὰ μαλλιά 'σ τὰ στήθη ἔχει χυμένα
 Κι' ἀργὰ τὰ 'μάτια τὰ γλυκὰ ε' τὸν οὐρανὸ σηκώνει
 Χαμόγελα ε' τὰ χεῖλη τῆς διαβαίνουν πονεμένα
 Καὶ 'σάν κεράκι λυόνει;

Τὴν κατάσπρῃ του κεφαλῇ ὁ ἔρμος τῆς Πατέρας
 Γυρμένη ἔχει 'σ τὸ πλάγι τῆς καὶ τὴν φιλεῖ, καὶ κλαίει,
 Τοῦ παίρνει ὁ πόνος τὴν πνοή, τῆς ἐλπίδες του ὁ ἀέρας,
 Καὶ κλαίγωντας τῆς λέει

— Γιατί μ' ἐλπίδες καὶ ὄνειρα τὸ δρόμο νὰ στολίσῃς
 Τῆς μαυρισμένης μου ζωῆς, στερνὴ παρηγοριά μου,
 'Αφοῦ γραφτό μου ἦτανε καὶ σὺ νὰ μὲ ἀφήσης
 Τώρα ε' τὰ γηρατιά μου;

Τὸ πρόσωπο τῆς Μάννας σου εἶχα ε' τὸ πρόσωπό σου,
 Καὶ τῆς καρδιάς τῆς τὸν παλμὸς ε' τὴν ἀγκυλιά σου ἐπάνω
 Γι' αὐτὸ δύο ἀγγέλους ὁ σκληρὸς μου παίρνει θανάτός σου,
 Γι' αὐτὸ δύο ἀγγέλους χάνω,

Τὰ πλούτη μου ἦτανε γιὰ μὲ οἱ ἅγιοι στοχασμοὶ σου
 Καὶ θησαυρὸς αἰώνιος ἢ ἐλπίδες σου γιὰ μένα.
 Τὰ ξεφαντώματα ἐπεφταν τοῦ κόσμου σ' τὴ μορφὴ σου
 Κ' ἐπίστευα σ' ἐσένα

Καὶ τώρα κρύα ἄν μάρμαρο τὸ δάκρυ μου σὲ βρέχει,
 ὦ! πονεμένο σπλάχνο μου, γλυκερά μου θυγατέρα,
 Καὶ ἴσ' τὴ ζωὴ ἐλησμόνησα ὁ ἄνθρωπος πῶς ἔχει
 Νὰ κλαίῃ νόχτα μέρα!

[Κατὰ μίμησιν τοῦ Ἰταλικοῦ]

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ (*)

Εἰς τὸν Ψαλτὴν τῆς Ἐλευθερίας

Δ. ΣΟΛΩΜΟΝ,

Τῆς Ἐλευθερίας σου ἐχτίσανε τ' ἀνίκητα τὰ χέρια
 Κυβοῦρι σμαραγδόπλοκο νὰ κλῆ τὰ κοκκαλά σου,
 Κ' ἀπάνουθε τὸν Ὑμνο σου ἐγραψαν μ' ἀστέρια
 Τοῦ Εἰκοσιένα οἱ Μάρτυρες, ἢ αἱματωμένη Ἑλλάς σου

Τὸ Μεσολόγγι ἐστίναξε πικρὰ ἄς τὸ θανατό σου
 Καὶ ὁ τοῖχος τῆς Τριπολιτοῦς ἀπὸ τὰ βρόθρα ἐσειστή,
 Ὁ ἄδης σ' ἐπροσύνησε, γιὰτὶ τὸ μέτωπό σου
 Ἡ ἐλευθερία σου ἐφίλησε, καὶ τ' ἁγίασεν ἢ πίστι.

Τοῦ Ρήγα μας ἡ ἀγία ψυχὴ σου ἀνοίξε τὰ στήθη,
 Κ' ὁ Μπαῦρων μας ἐτρεξε τὸ χερί νὰ σου δώσει,
 Χριστὸς ἀνέστη ἐκάματε, κ' ἔλαμψε, κ' ἐχύθη
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα σύνημα πάλι σπαθὶ νὰ ζώσῃ.

ἩΠΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

[Ἐκ τῶν τῆς κυρίας ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΒΑΡΘΟΛΟΜΗ ΠΑΛΛΗ.]

Λειβάδια μου Θεσσαλικά, ποῦ σκοῦστε νὰ βροντή
 Τοῦ Ρήγα μας τ' ἀθάνατο «ὡς πότε παλληκάρια»,
 Ἡπειρο ἐσὺ ποῦ τ' ἅγιο ὕψωσες λάβαρό μας
 Σ' τοὺς βράχους μ' ἀλυσσόδετα κ' αἰμόστακτα ποδάρι,
 Σ' τοὺς βράχους σου ποῦ ἐπέταγε ὁ νοῦς κ' ἡ φαντασίά μου,
 Ὅταν τὸ ὕστερο «ἔχε γεῖα» θὰ δώσω κουρασμένη
 Εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἀγάπησε ἐδῶ στὴ γῆ ἢ καρδιά μου,
 Ἀκόμα ἐσῶς ἢ ἄλυσσο σφιχτὰ θε νὰ σὰς δένη.

Ἄχ! ὁ ζυγὸς ὁ βάρβαρος πολὺ σκληρὰ σὲ δένει,
 Καὶ ὡστόσο φεύγει ὁ καιρὸς ἄν ἀστραπὴ διαβαίνει.
 Εἶχα μιὰ ἐλπίδα πῶς ἡ αὐγὴ τῆς Ἐλευθερίας δὲν μένει
 Πολὺ μακρὰ, γιὰ νὰ φανῇ γιὰ σὰς φλογοεντιωμένη.
 Μὰ βλέπω σ' τὸν αἰθέρα σας πικρὴ βάθειά πῶς μένει,
 Δὲς καὶ τὴν ἔχουν σύγνεφα, μαυρίλα σκεπασμένη.

Γελᾷ ἡ Εὐρώπη ὅπου θωρεῖ τὰ τόσα βάσανά σας
 Κα' με τοὺς πόνους σας γελᾷ, γελᾷ με τὰ δεσμά σας.
 Κ' ἐνῶ λατρεύει τὸ σταυρὸ σὲ θεῖο προσκυνητᾶρι,
 Τροχᾷ τοῦ Τούρκου τὸ σπαθί, τοῦ Τούρκου τὸ κοντάρι,
 Κ' ἂν ἴσως ἀφ' τὰ τέκνα σας κανένα κινηθῇ,

ἸΚΚΩΒΑΓΓΕΛΙΟΥ ὁ τύραννος αὐτὴ τὸν βροθῶν
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΙ ΘΕΛΩ.

Ἦθελα νάμουν ἄγγελος
Εἰς τὸ προσκέφαλό σου,
Χρυσὸς σταυρὸς νὰ κρέμωμαι
Σ' τὸν κάτασπρο λαιμό σου.

Ἦθελα εἰκόνα νάμωνα
Ν' ἀκούω τὴν προσευχή σου,
Καὶ τὸ σεπτὸ ἀφ' τὰ χεῖλη σου
Νὰ δέχουμαι φιλή σου.

Ἦθελα ρόδο νάμωνα
Νὰ σὲ γλυκοστολιζῶ,
Νὰ ξεψυχῶ ὅσα στήθη σου
Καὶ πάλι νὰ μυρίζω.

Ἦθελα φῶς νὰ ἦμωνα
Νὰ καίωμαι ἀντικρὺ σου,
Ν' ἀστράφτω μὲς τὰ μάτια σου
Καὶ νὰ μὲ σβῆ ἡ πνοή σου.

Ἦθελα ἐλπίδα νάμωνα
Κρυμμένη ὅσα τὴν καρδιά σου
Καὶ ἄστρο γιὰ νὰ σβύνομαι
Σ' τὴν πρώτη τῆ ματιά σου.

Ἦθελα δάκρυ νάμωνα
Μέσα στὰ βλέφαρά σου,

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

87

Γιὰ νὰ ἐξηγῶ τὸν πόνο σου,
Ὅταν πονῆ ἡ καρδιά σου.

Ἦθελα γῆ σὴ διάβα σου
Νάμουν ὅταν διαβαίνης,
Σ' τὴν ἐκκλησιὰ λαμπάδα σου
Ὅταν μεταλαβαίνης.

Πλὴν χωρὶς τόσα, ἀγάπη μου,
Ἦθελα νάμαι μόνον
Ὅ,τι εἶμαι, καὶ τοῦ εἴθους μου
Νὰ αἰσθάνεσαι τὸν πόνον.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

Σφ. περιληψέν μοι ἀδελφῆ καὶ φίλφ Γ. Κ. Σ.

Τὴν ἀγάπη μου, ρόδ' ἀν ἰδέητε;
Τὶ ὑποφέρω εἰπετέ της ἐσεῖς,
Εἰπετέ της το σεῖς, νὰ χαρήτε
Τὴ δροσιά, σπλαχνικάμου, τοῦ αὐγῆς.

Εἰπετέ της το ἐσεῖς, ἄσπροι κρίνοι;
καὶ σὺ ἀστέρι τοῦ αὐγῆς μυστικό,
Γιατὶ σβύνομαι ἐμπρὸς εἰς ἐκείνη,
καὶ τ' ἀχείλη μου μένει νεκρό.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΚΑΡΡΟΙΖΙΚΑ, ἐσεῖς λουλουδάκια;
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΚΔΕΙΜΝΗ ΣΥΧΝΑ ΣΑΣ ΠΑΤΕῖ,
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΟΥΣΙΟΥ
Εἰπετέ της ἐσεῖς τί φαρμάκια
Κατακίνει ἡ ψυχὴ μου γι' αὐτή!

Και σὺ ὀλόμαυρη νύχτα, καθρέφτη
 Τῆς θλιμμένης μου μαύρης ψυχῆς,
 Εἰς τὴν κλίνη ἀν τὴν ἰδῆς νὰ πέφτῃ,
 Τὴν λατρεύω ἐνθυμοῦ νὰ τῆς πῆς.

Ἄσπρα σεῖς ποῦ μὲ τῶμορφο φῶς σας
 Ἄφ' τὰ μάτια τῆς κλέφτετε φῶς,
 Σεῖς εἶπατε ἔς αὐτὴν ὅ,τι ἐμπρὸς σας
 Μὲ τὰ δάκρυα σας εἶπα ὁ δειλός.

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ.

Τὸ τραγοῦδι ὁποῦ μὲ σφάζει,
 Ἐπὶ ὁποῦ μοῦ τραγουδάς,
 Τώρα ὁποῦ ἔς τὸ κύμα ὁ ἥλιος
 Πάει νὰ πέση, ποῦ μοῦ πᾶς;

Ἄλλα μάτια μὴν πᾶς ναῦρης
 Ἄλλα χεῖλῃ ἄλλα φιλιὰ;
 Μάτια ποῦ γιὰ σὲ νὰ κλαῖνε,
 Δὲν θὲ ναῦρης πουθενά.

Ἄλλα χεῖλῃ, δὲν θὲ ναῦρης
 Μόνο ἐσένα νὰ φιλοῦν,
 Κι' ἄλλα μάτια νύχτα ἔμερα
 Γιὰ ἐσὲ μόνο ν' ἀγγρυποῦν.

Ἄλλῃ ἀν ἴσως θέλῃς ναῦρης,
 Ὡ σκληρότατε, ἀγκαλιὰ,
 Ἴσως εὖρης, ὁμοῦς ἀχι:
 Ἄλλῃν ὁμοῖα καὶ καρδιά.

Ἄν ἔς τὰ μάτια μου ἐβαρέθης
 Τῇ θωριά σου νὰ θωρῆς,
 Σβύς τὰ μάτια μου, τὸ φῶς μου,
 Ὅμως μὴ με παραιτεῖς.

Τὸ λουλούδινο στεφάνι,
 Ποῦ μ' ἐστόλιζες, φορῶ,
 Ὅταν ἤμουνα ἐδική σου
 Καὶ μ' αὐτὸ σὲ ἀκαρτερῶ.

Ρόδα ἡ ἀνοιξί ἄς σοῦ στρώνει
 Κάθε δρόμο ποῦ ἀπερνᾶς,
 Κι' ἄς στενάζουνε τὰ ρόδα,
 Νὰ θυμῶσαι ἐμὲ ὅπου πᾶς.

Κάθε στέναγμα ὁποῦ ἀφήσω
 Πῶς μπορεῖ νὰ μὴ ἀγροικᾶς,
 Στὴν καρδιά μου ἀφοῦ εἶσαι μέσα
 Καὶ τὰ φύλλα τῆς κτυπᾶς;

Τὸ φθινόπωρο ἔσαν ἔλθῃ
 Καὶ Μάτις κι' ἀνοιξί χαθῇ,
 Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ στεφάνι
 Ὅπου μῶχαις μαραθῇ,

Ἐνθυμήσου, καθὼς ἡ αὔρα
 Χύνει τὴν ἀνθοβολή,
 Ἢ ψυχὴ μου πῶς θὰ χύσει
 Τῇ στερνῇ γιὰ Σὲ πνοή.

ΔΓ ΕΚΕΙΝΗΝ ΗΤΙΣ ΜΕ ΕΝΝΟΕΙ,

Ἄγγελε τῆς ἀγάπης μου,
Θέλω νὰ σ' ἔχω ἐμπρὸς μου,
Ὡς νὰ χαθοῦν ἡ μέραις μου,
καὶ νὰ οὐυστῇ τὸ φῶς μου.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ εἰκόνημα
Ποῦ κάνω τὸ σταυρό μου,
Ἐσὺ ἴσαι ἐκεῖνος ὁ ἄγγελος
Ποῦ βλέπω ἔς τ' ὄνειρό μου.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ τριαντάφυλλο
Τὴν αὔρα ποῦ εὐωδιάζει,
Ἐσὺ τ' ἄστρο ποῦ φαίνεται
Τὴν ὥρα ποῦ χαράζει.

Ἐσὺ ἴσαι ἔχει τὸ λούλουδο
Ποῦ γέρνει ὅταν βραδυώνη,
Ἐσὺ ἡ σταλιὰ ἡ δροσόβολη
Ὅπου τὸ διαμαντόνει.

Ἐσὺ ἴσαι ἔχει τὸ στέναγμα
Ποῦ ἡ περιστέρα χόνει,
Ὅταν τὸ πρῶτο φέγαλο
Εἰς τὰ παιδιὰ τῆς δίνῃ.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ χαμόγελο
Τοῦ βρέφους ποῦ κοιμάται

Ἐσὺ ἡ ψυχὴ του ἡ ἄκαχη
Ὅπου εἰς τὸ φῶς πλανᾶται.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ κέλαδημα
Τοῦ κύκνου ὅταν πεθαίνει,
Ἄστρο γοργὰ ποῦ χόνεται
καὶ τῆ οὐρανοῦς διαβαίνει.

Ἐσὺ ἴσαι ἡ μυστικόφωτη
Τοῦ φεγγαριοῦ ἀχτίδα,
Ἐσὺ ἴσαι τοῦ θανάτου μου
καὶ τῆς ζωῆς μου ἐλπίδα.

Ἐσὺ ἴσαι τὸ ἀνεξήγητο
Τῶν ὀμματιῶν μου φῶς,
Ἐσὺ ὁ κρυφὸς τοῦ στήθους μου
Γλυκύτατος παλμός.

Χωρὶς ἐσὲ τὰ μάτια μου,
Τὸ φῶς μου τί μ' ἀξίζει,
Ἢ τί μὲ μελλεῖ ἡ ἀνοιξι
Χωρὶς ἐσὲ ἂν ἀνθίξῃ;

Χωρὶς ἐσένα, ἀγάπη μου,
Τί μ' ὠφελεῖ νὰ ζήσω;
Κάλλιο τὰ μάτια τ' ἄχαρα
Παντοτεινὰ νὰ κλείσω.

Ἄν λείψῃς σὺ, τοῦ σήθους μου
Θὰ νεκρωθῇ ὁ παλμός,
καὶ θὰ οὐυστοῦν ἡ μέραις μου
καὶ τὸ γλυκό μου φῶς.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΜΟΥ.

Ἄχ! νὰ ἐννοῦσες ἤθελα
Μὲ μιὰ κρυφὴ ματιά μου
Ὅσα γιὰ σένα αἰσθήματα
Κρύβει βαθειὰ ἡ καρδιά μου.

Ἄχ! νὰ ἠμποροῦσα ἤθελα
Πάλι νὰ σοῦ ὁμιλήσω
Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τοὺς πόνους μου
Καὶ νὰ σὲ συγκινήσω.

Ν' ἀκούσης ἀφ' τὰ χεῖλη μου
Τὰ λόγια πῶς θὰ βγαίνουν,
Κ' οἱ σφραγμοὶ τοῦ στήθους μου
Γιὰ σὲ πῶς θὰ πεθαίνουν.

Νὰ σ' εἰπῶ πῶς μεσάνυχτα
Ἐτάττεριά σὲ γυρεύω,
Καὶ πῶς στιγμή δὲ χάνεται
Ποῦ νὰ μὴ σὲ λατρεύω.

Ἄχ! νὰ ἠμποροῦσα ἤθελα,
Ἀγάπη μου κρυφὴ μου,
Νὰ στέλνω μὲς τὴν κλίνη σου
Τὴ νύχτα τὴν πνοή μου.

Νὰ σοῦ φωνάζῃ ἔξυπνησέ,
Ἔϊμαι πνοὴ δική σου

Βγαλμένη ἀπὸ τὰ στήθη τα
Σταλμένη ἀφ' τὴν ψυχὴ του.

Καὶ νὰ σοῦ φέρω μᾶδιωκε
Τ' ἀπόκρυφα φιλιὰ του
Ἐνφ' ἰς τὰ στήθη ἐσπάραξε
Τοῦ δύστουχου ἡ καρδιά του.

Καὶ σὺ ν' ἀφίνης τ' ὄνειρο
Καὶ νὰ ἔξυπνᾷς γιὰ ἴμένα,
Καὶ νὰ φιλῆς τὸν ἴσκιό μου
Ποῦ θ' ἀγρυπνεῖ μ' ἐσένα.

ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ.

Μ' ἀρέσει μὲς τὰ ἄματιά σου
Νὰ βλέπω τὴ θεωρία μου,
Νὰ ξεφυχοῦν εἰς τὰ πόδια σου
Μ' ἀρέσει τὰ φιλιὰ μου.

Ρόδα καὶ κρένα γύρω σου
Μ' ἀρέσει νὰ σκορπίζω
Καὶ ὅσα πατεῖς, ἀγάπη μου,
Μ' ἀρέσει νὰ μυρίζω.

Μ' ἀρέσει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου
Νὰ κλέπτω τὰ φιλιὰ σου
Καὶ νάχω γιὰ νανούρισμα
Τοὺς χτύπους τῆς καρδιάς σου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΡΤΗΡΗΣΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ

Μ' ἀρέσει μὲ τὸ δάκρυ μου
Τὸ γῶμα νὰ σοῦ ραίνω.

Νὰ ξεψυχῶ στὰ πόδιά σου
Ἄλλὰ νὰ μὴν πεθαίνω.

Μ' ἀρέσει νὰ σοῦ ὀρκώνωμαι
Τὸ πόσο σὲ λατρεύω,
Μ' ἀρέσει νὰ μοῦ κλαίγειςαι
Πολύ πῶς σὲ ζηλεύω.

ΟΡΚΟΣ.

Τῆ

Νὰ σοῦ ὀρκισθῶ μοῦ ζήτησες, νὰ σοῦ ὀρκισθῶ γυρεῖς;
Ἄ, εἰς τὸν Κόσμο ἐσένανε καὶ μόνον ἀγαπῶ;
Καὶ δὲ ῥωτᾷς τὸ δάκρυ μου, σ' ἐκεῖνο δὲν πιστεύεις;
Ποῦ πλημμυράει τὰ μάτιά μου τόσο γιὰ σὲ θερμό;

Νὰ σοῦ ὀρκισθῶ; σοῦ ὀρκίζομαι; τὴν εὐσπλαχνήματιά σου
Στὸ πρῶτό σου χαμόγελο ἔς τὴν πρώτη σου ἀγρυπνιά,
Στὴν πρώτη σου συγκίνησι ποῦ αἰσθάνθηκε ἡ καρδιά σου,
Στὸ πρῶτο δάκρυ πῶχυσες γιὰ μένα μυστικά.

Σ ὀρκίζομαι στὰ οὐεῖρατα ποῦδε γιὰ με ἡ ψυχὴ σου,
Στὸν ὕστερο καὶ πρῶτό σου γιὰ μένα δισταγμό,
Στὴν ἅγια, ἀν ἴσως ἔκαμες γιὰ μένα, Προσευχὴ σου,
Ἐσὲ λατρεύω, φίλη μου, ἐσένανε ἀγαπῶ.

Δὲν μοῦ πιστεύεις; Ἄκλαυτος στὰ ξένα νὰ πεθάνω,
Νὰ ξεψυχῆσω ζήτουλας καὶ φῶς νὰ μὴ χαρῶ.
Στὸ χῶμα ναῦρω ἀνάθεμα τοῦ τάφου μου ἐπάνω
Ἄν ἄλλην ἀπὸ ἑσένανε, ἀγάπη μου . . . ἀγαπῶ.

Δὲν μοῦ πιστεύεις; βλέφαρο ποτέ μου νὰ μὴν κλείσω;
Νὰ ξεψυχῶ στὰ βάσανα καὶ μνήμα νὰ μὴν ἰδῶ.

Μὲ φυλακαῖς καὶ σίβηρα αἰώνια! νὰ ζήσω,
Ἄν ἄλλην ἀπὸ σένανε στὸν κόσμον ἀγαπῶ.

Ἄχ! πιστέψε στὸ δάκρυ γιὰ ἑένα ὁποῦ προβνίει
Περίλυπο στὰ βλέφαρα, στὴν ὄψι τῆ χλωμῆ.
Τὸ δάκρυ ὅταν ὀρκόνεται ἡ ἀγάπη δὲν πεθαίνει;
Ἀγάπη δίχως δάκρυ ἴλιγο στὸν κόσμο ζῆ.

ΜΕ ΕΪΠΟΝ.

Τῆ Κ.....]

Μὲ εἶπον χθὲς αἱ φίλαι σου «τὴν ἀγαπᾷς εἰσέτι
Τὴν ἄπιστον προδοτίδα τῶν τόσων σου παλμῶν»;
Κ' ἐγὼ, ὡς νὰ μ' ἐγήρασαν οἱ πόνοι καὶ τὰ ἔτη,
Τὴν κεφαλὴν μου ἔκλινα δακρῶν καὶ σιγῶν.

Μὲ εἶπον, «εἶναι ἄστατος, ἔς ἄλλον ἐγράφη φίλη
Καὶ πλέον μὴ ὀρκίζεσαι ἔς αὐτὴν ὡς εἰς Θεόν.»
Καὶ κλαίων ἐγὼ δὲν ἤνοιξα τὰ μαρνανθέντα χεῖλη
Ἄλλὰ βαρὺν τὰ στήθη μου ἀφήκαν στεναγμόν.

Μὲ εἶπον, «χθὲς τὴν εἶδομεν εἰς ἄλλον μειδιῶσαν,
Ἄλλης καρδίας κλέπτουσαν τοὺς πόθους, τοὺς παλμούς.»
Κ' ἐγὼ, ματαιῶς ἐκράτησα περίλυπος τὴν γλῶσσαν,
Τὰ δάκρυά μου ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.

Μὲ εἶπον, «εἶπε βέβηλον, ἀνίερον καρδίαν,
Ἐκρύπτει εἰς τὰ στήθη τῆς ἐχίδνης φωλεάν»
Μὲ εἶπον, «ἐγὼ ἤκουον! ριγῶν ἀλλ' οὔτε μίαν
Δὲν εἶμας τὰ χεῖλη μου ἐρωτικὴν ἀράν.

Μὲ εἶπον, πῶς μικρά τινα σοὶ ἐφώναζον «μητέρα»
 Κ' ἠθέλησαν νὰ μάθωσιν, ὦ! τί θ' ἀποκριθῶ·
 Ἄλλ' ἔκτοτε προσήλωσα τὸ βλέμμα εἰς ἓν ἄστέρα
 Καὶ σιωπῶν τὸ ἄστρον μου δὲν παύω ν' ὄγαπῶ.

 ΠΡΟΣ ΣΕ:

Πές μου γιὰ τὰ βάσανά μου
 Ἢ ψυχὴ σου μὲ πονεῖ,
 Ἢ γελᾷς μὲ τὴν καρδιά μου
 Πῶς σὲ ἠγάπησε πολὺ;

Ἦς τοῦ θανάτου μου τὴν ὥρα
 Θὰ μὲ κλάψης μὲ στιγμῆ,
 καθὼς κλαίει γιὰ ἴσένα τώρα
 Ἢ θλιμμένη μου ψυχῆ;

Τάχα θὰ μαυροφορέσης
 Ἦς τὴν πικρὴ μου τὴ θανῆ,
 Ἢ σὲ ἀγκάλη, ἄλλου θὰ πείσης
 Μὲ νυφιάτικη στολῆ;

Πές μου, φῶς μου, θὰ λυπᾶσαι
 Πῶς δὲν θάχω τὴ ζωῆ,
 Ἢ οὔτε κἂν δὲν θὰ θυμᾶσαι
 Πῶς ὑπῆρξα μιὰ στιγμῆ;

 ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τὰ διὰ τοῦ ἀστερίσκου σημειούμενα ἐπιμαρτυροῦν ἕνα ἢ περὶ
 ριδικὰς, συγγραμμάτων.